

BİR KİTAP BİN DOST

Aylık Edebiyat Kültür & Sanat Dergisi

Yıl 2 Sayı 8 OCAK 2018

**HOŞ GELDİN
2018**

2018

Aylık Edebiyat Kültür & Sanat dergisi

KÜNYE

BİR KİTAP BİN DOST

Aylık

Edebiyat Kültür ve Sanat

Dergisi

Yıl 2 Sayı 8 Ocak 2018

Genel Yayın Yönetmeni ve

Yazı İşleri Müdürü

İlhan Özdemir

ilhozdemir@birkitapbindost.com

Editör

İlhan Özdemir

Tasarım ve Görsel Yönetmen

Doğan Bayındır

Edebiyat Yönetmeni

Gürcan Köftecioğlu

Muzaffer Özkan

Kültür ve Sanat Yönetmeni

Emel Üstündağ

Yasemin Bayındır

İdari İşler Sorumlusu

Aziz Dur

Kosova Temsilcisi

(Representative of Kosovo)

Agim Krasniqi

Hindistan Temsilcisi

(Representative of India)

Tvg Menon

Hakkımızda ve Yayın İlkeleri

Birinci sayımızda yayınlanmıştır.

İletişim

info@birkitapbindost.com

Tüm içeriğin hakları saklıdır.

İzinsiz kullanılamaz.

@2017

3 Editörün Gözünden – İlhan Özdemir

Edebiyat

- 6-7 Anı – Martı – İlhan Özdemir
4-5 Öykü – Zabıta– Gürcan Köftecioğlu
8-9 Anı – Ev Bozmak – Muzaffer Özkan
10-11 Anı– Yalnızlık ve Ölüm – Seniye Ümit Fırat
12 Deneme – Susmayan Sesim – Ebru Zeynep Dişiaçık
13 Deneme – Ne Oluyor Bize ?– Aynur Karataş
14 Deneme – Ödünç Gamzeler – Lavinya Öz
15 Bir Fotoğraf Bir Söz – Hatice Aydın
16 Bir Fotoğraf Bir Öykü – Yolculuk – Hüseyin Kekiç
17 Şiir – Yalnızlık – Mehmet Ali Tan
18-19 Şiir – Unut Ama – Taylan Özgür Kumas

Kültür

- 21-23 Söyleşi – Seniye Ümit Fırat – İlhan Özdemir
24-25 Kitap Tanıtımı – Kördüğüm – Muzaffer Özkan
26-27 Portre – Bedri Rahmi Eyüboğlu – Güniz A.Küçükkoğlu
28-29 Yemek Kültürü – Adana İlimizin Yemek Kültürü –
Emel Üstündağ
30-31 Yer / Mekan – Erciyes Dağı – Yasemin Bayındır
32-33 Sinema – Çağan Irmak – Gürcan Köftecioğlu

Sanat

- 36 Reng-i Su – Burhan Ersan
37 Ebru – Emel Üstündağ
38-45 Fotoğraf – Afrim Spahiu,Şengül Yılmazkaya,Asuman
Gündüz, Bradhyl Spahiu,Arjeta Miftari
46-65 Resim – Agim Krasniqi,Aneta Hasani,Arjeta Miftaari,
Ehtiram Ressam,Emel Üstündağ,Güniz Küçükkoğlu,Hülya
Bozkurt,Hülya Özveren,Khatira Hasanzada,Luc
Descheenmaek,Lala Sardarli,Nilgün Altan,Özen Araser,Selma
Top,Tanya Doncova,Soltan Soltani
66-83 Karikatür – Agim Krasniqi,Aşkın Ayrancıoğlu,Cival
Einstein,Drako Drljevic,Fawzy Morsy,İbrahim Badusha,Jitet
Koestana,J.Bosco Azevedo,Latzco Radu,Luis Eduardo
Leon,Mary Zins,Mehmet Saim Bilge,Mustafa Yıldız,Samira
Saied,Seyran Caferli,Tvg Menon,Uğur Pamuk
Arka kapak: Ayın Dostu – Mehmet Saim Bilge

Kapak Karikatürü: Agim Krasniqi / Kosova

EDİTÖRÜN GÖZÜNDEN

HOŞ GELDİN 2018

Sevinci ve mutluluğu, üzüntüsü ve acılarıyla bir yılı daha arşive(!) gönderiyoruz... Ve, hoş geldin yeni yıl...

Aslında 31 Aralık da diğer günler gibi bir gündür. Akşam güneş batar ve ertesi gün 1 Ocak da tekrar doğar. Ama bu yeni doğan güneşin, yeni gelen sabahın bir özelliği vardır. 1 Ocak yılın ilk günüdür...

Yeni yıl geldiğinde hepimizin içini bir sevinç, bir heyecan kaplar. Çünkü gelecek olan yıldan beklentilerimiz ve umutlarımız vardır.

Dergimizin bu ayki kapak sayfasında da, yeni yıla özel olarak sevgili Agim Krasniqi tarafından yapılmış olan bir karikatür var. Öncelikle bu güzel

ve anlamlı (Noel baba otostop yapıyor.) karikatür için sevgili Agim'e çok teşekkür ediyorum. Kalemine, emeğine ve gönlüne sağlık.

Bir Kitap Bin Dost dergisinin Ocak ayı sayısına emeği geçen ve dergiye katkıda bulunan tüm dost ve arkadaşlara çok teşekkürler. İyi ki varlar ve iyi ki bizimle birlikteler...

2018'in, umutlarınızın yeşerdiği, beklentilerinizin ve tüm dileklerinizin gerçekleştiği bir yıl olması dileğiyle.

Sevgilerimle...

ANI

MARTI

Çalıştığı iş yerinde tanımişti onu. Yüreği sevgi dolu, çevresine her zaman pozitif enerji sunan, yaşamı artı ve eksileriyle olduğu gibi kabul eden birisiydi. Yaşam sözlüğünde "asla" diye bir kelime yoktu ve onun hiçbir zaman, hiçbir konuda umudunu yitirdiğini görmemişti bugüne kadar. Hiç boş durmaz, her zaman kendine uğraşacak yeni bir iş bulurdu.

Bir gün dikkatini çekti. Arkadaşı yaklaşık bir haftadır her gün, sabah ve akşamüstü iş yerinin çatısına çıkıyordu. Aylardan kış ve havalarda soğuktu. Bir sabah dayanamayıp biraz da çekinerek, bu soğuk havada çatıya çıkmasının nedeninin ne olduğunu sordu arkadaşına. Arkadaşı, eğer nedenini öğrenmek istiyorsa, akşamüstü kendisiyle birlikte çatıya çıkması gerektiğini söyledi ona...

Çatıda kanadı kırık bir martı vardı! Arkadaşının söylediğine göre, her iki kanadı da çocuklar tarafından kırılmıştı. Kanadının biri ha koptu, ha kopacaktı. Soğuktan titriyor, ayakta duramadığı için, bir kanadının üstüne yan olarak yatıyordu. Her ne kadar arkadaşına bir şey söylemese de gördüğü kadarıyla son günlerini yaşıyor diye geçirdi

aklından. Martı, onları gördüğünde hiçbir tepki göstermedi. Zaten tepki gösterebilecek ve kıpırdayacak bir hali de yoktu ya...

Arkadaşı önce martının karnını doyurdu. Sonra da özenle sarılmış kanatlarını, büyük bir dikkat ve titizlikle çözdü. Kanatlarının arasındaki tahta çubukları çıkardı, bir bez parçası ile tüylerini temizledi ve kanatlarına merhem sürdü. Pansuman sona erdikten sonra çubukları kanatların arasına yeniden özenle yerleştirdi ve kanatları bez ile sardı. Daha sonra martıyı kucağına aldı ve denizi görebileceği şekilde duvarın kenarına kadar getirdi. Martı; önce denize baktı, sonra denizin üstünde gökyüzünde uçan kuşlara ve daha sonra da ona... O güne kadar, hiç bu kadar yakından bir martı ile göz göze gelmemişti. Martının gözlerinde korku yoktu, kızgınlık veya umutsuzluk da. Kırık kanadının acısını ne kanadını kırmış olan çocuklardan ne de denizden çıkarmaya kalkmayan bir bakış! Bir ona bakıyordu bir de denize... Sanki onun martıyı ilk gördüğü zaman ki düşüncelerine inat! Yarınlar... Yarınlar benim dercesine...

Kanadı kırık ve ayakta duramasa bile, o bir

martıydı ve denizin özlemini ne kadar çok çektiği bakışlarından belli oluyordu. Martıyı ilk gördüğü an ki, onunla ilgili olan duygu ve düşüncelerinden dolayı kendisinden utandı. O bakışlar tüm duygu ve düşüncelerini değiştirmişti. Birden içinde martı ile konuşma isteği uyandı. Ve ona:

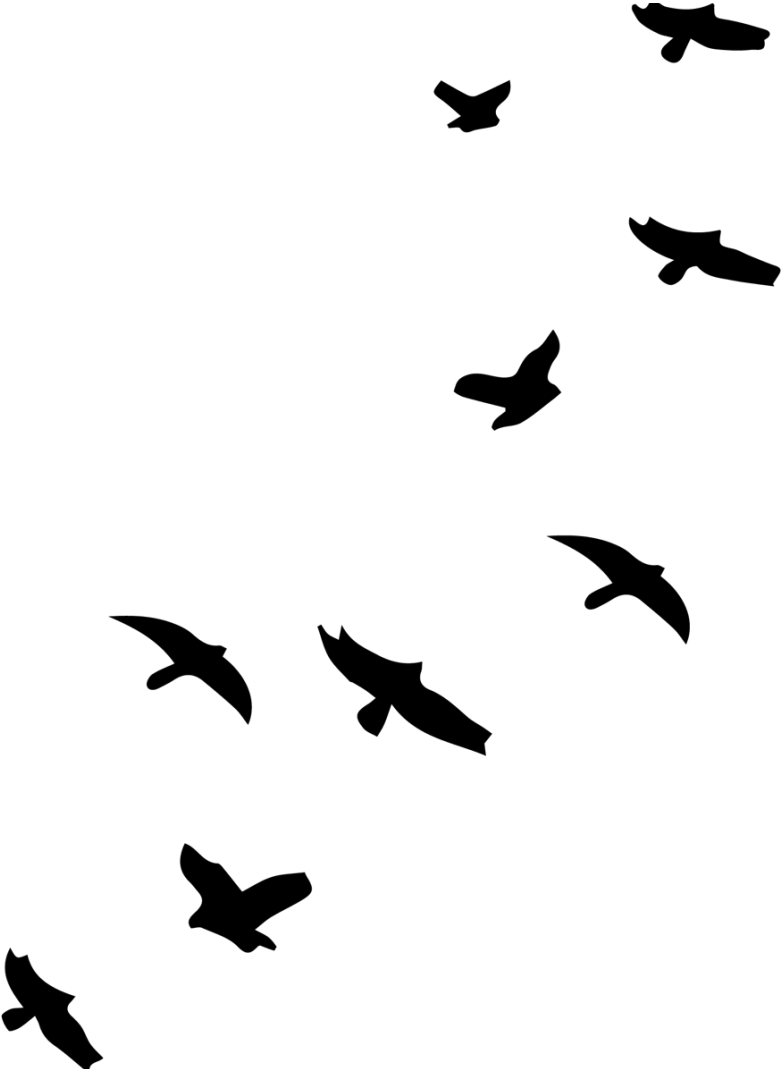
"Boş ver be arkadaş, dindir içindeki deniz özlemini... Yeter ki yitirme uçma umudunu... Yarınlar, yarınlar da yine açacaksın kanatlarını; kanadını kıran çocuklara, balığını almak için seni taşıyan balıkçılara hatta son günlerini yaşadığını düşünen bana inat... Dindir içindeki sonsuzluk özlemini, boş ver her şeye... Gün gelecek yine açacaksın kanatlarını en genişinden, selam verir gibi gökyüzüne ve arkasından da denizlere..."

O bunları söylerken, arkadaşının kendisine nasıl baktığını, sanki bugün gibi hatırlıyordu. Arkadaşının gözlerinden aşağı süzülen gözyaşlarını unutabilmesi mümkün müydü?

. . .

Bu olayın üstünden iki veya üç ay geçmişti. O martıyı çoktan unutmuştu bile. Arkadaşı bir gün gözlerindeki o her zaman ki sevecenlik ve yüzündeki gülümseme ile yanına geldi ve:

"Hakan bey inanmayacaksınız ama martı uçtu!" dedi.

İlhan Özdemir
İstanbul

ÖYKÜ

ZABITA

Bizim Mesut, üniversite sınavını kazanamayınca haytalık ettiği arkadaşlarından kırk yılın başında iyi bir öğüt alır. Arkadaşları zabıta alımı olduğunu öğrenir, bizimkine söyler, o da bu kez akıllılık eder ve tez davranır.

Mesut bu işe çok heveslenir, defalarca belediyenin zabıta birimine gidip gelir, evrakları hazırlar, başvurusunu tamamlar. Yazılı sözlü sınav derken işleri yolunda gider, bir kaç ay içinde zabıta memuru üniformasını sırtına geçirir.

Mesut adıyla özdeşir. Hep mesut bahtiyar olmak ister. Bir de arkadaşları ona “Ayı” derler. Epey iridir çünkü. Zabıtalık başvurusunda fiziksel ölçüleri dikkat çeker, görevliler yönetmeliğe bakar, boy ve kilo için alt sınırlar yazıyor ama üst sınır yok. Mecburen alırlar. Birlikte işe giren diğer zabıta bızimkinin göğüs hizasında. Çarşıda pazarda dolaşırken herkesin dikkatini çeker, zamanla arkadaşlarının taktığı lakap esnaf tarafından duyulur, “Ayı Mesut” adıyla nam salar.

Denetimler sırasında bir gün izinsiz işgal nedeniyle bir inşaata girerler. “Kimdir buranın şantiye şefi?” falan derken adamlar gözü kara çıkar. Konuşmaya fırsat kalmadan ellerinde kalın sopalar beş altı kişi dikilir karşılırlarına. Biraz arkadaki şefin belinde, saklamaya hiç gerek duymadığı silahın kabzası parlar. Bizimkiler durumu anlayıp dayak yemeden uzaklaşmak için alttan alırlar. Fakat adamların arkası sağlamdır, zabıta bızimkinin gelmesini diye iyice bir göz korkutmak

isterler.

Böyle durumlarda deneyimli olan arkadaşları sonra daha güçlü bir ekiple gelmek üzere inşaatın çıkışına yönelirler. Fakat Ayı Mesut heyecandan onları duymaz, orada baka kalır. Adamlar iyice üzerine yaklaşıncaya geriye bir kaç adım atsa da ayağı takılır ve yere düşer. Tam adamlar üzerine çullanıp bizimkini biraz okşayacaklardır ki o anda bir mucize olur. Adamlardan biri tökezleyerek bizimkinin üstüne koruyucu bir paraşüt gibi kapaklanır.

Mesut bir de ne görsün, üzerindeki zayıf yapılı adamla göz göze gelirler. “Olacak şey değil!” diye düşünür, bu adam en yakın arkadaşı “Kılçık Cevdet”tir...

Kılçık diğerlerine çaktırmadan ona bir göz kırpar. Ayı da vaziyet anlar haliyle, yere düşünce adamdan sopa yememesi için Kılçık ona siper olmuştur. Toparlanıp kalkar, dayaktan kurtulmuştur. Fakat o günden sonra Kılçık’ı inşaatta barındırmazlar, işinden olur.

Günler geçer bu olay unutulur. Bu kez Ayı Mesut ve arkadaşları sahildeki yürüyüş yolunda denetimdedir. Zayıf yapılı bir seyyar satıcı, açmış tezgahını çeşit çeşit ürünler satmaktadır. Zabıta bızimkinin koşar, Ayı biraz arkada kalır. Adamın mallarına el koyarlar, zabıta aracına yüklerler. Ekmek parası peşindeki seyyar satıcı sermayeden olunca kaybedecek bir şeyi kalmamıştır, deliye döner. Ayı da bu arada yetişir. Adamı tanır gibidir. Fakat sinir krizi geçiren seyyar satıcı denize atlar. Atlamasıyla da bağırıma başlar,

“İmdat kurtarın beni! Yüzme bilmiyorum...”

Mesut bu sesi tanır, Kılçık Cevdet’ten başkası değildir. Telaşla şapkasını, ceketini fırlatır, o da atlar denize peşi sıra. Yıllardır sahil boyunca denizi doldurdukları için sular derindir. Kılçık Cevdet canıyla boğuşurken Ayı Mesut ona ulaşmaya çalışır ancak can yeleği gibi şişen gömleği nedeniyle bir türlü Cevdet’e yaklaşamaz. Durumu gören diğer iki zabıta memuru da vakit geçirmeden denize atlarlar...

İnsanlar toplaşır, birisi sahil güvenliği arar. Denizde şöyle bir manzara vardır: İleride batıp çıkan bir direk gibi bir sıksa bir adam, peşinde ona ulaşmaya çalışan fakat suya dalamayan kocaman bir balon ve arkasından sürüklenen iki yavru baloncuk daha...

Bizimkiler suyla boğuşa dururken Kılçık epey su yutup göbek yapar. Bir süre sonra sahil güvenliği sürat motoru hızla gelir. Dalgıç suya dalar, seyreden onlarca kişinin alkışları arasında önce Kılçık’ı sonra iki zabıta memurunu motora alır. Dalgıcın Ayı Mesut’u motora alması mümkün olmaz çünkü Ayı, neredeyse tek başına motor kadardır. Ona da bir halat uzatır ve motorun peşi sıra kıyıya gelirler. Yukarı çıktıklarında birbirlerine sarmaş dolaş olurlar, Kılçık da hayatını kurtardığı için Ayı Mesut’a sarılır. Sahildeki seyirciler bu aşırı samimiyeti pek anlamasa da olayın heyecanına verirler. Bu kez Ayı diğerlerine çaktırmadan Kılçık’a göz kırpar. Ödeşmişlerdir...

Hastane tutanak falan derken olay kapanır. Zabıtalara üşüttükleri için bir kaç gün rapor verilir. Ayı Mesut işe döndüğünde zabıta arkadaşları ile çay içerken bir şey duyar ki içi içine sığmaz: Seyyar satıcıların el konulan malları talep ederse ilk defasında iade edilir. Sevincini belli etmeden Kılçık’ı arar, belediye binasına çağırır. Sesine de sert bir ton verir.

Bu sürprizi bilmeyen endişe içindeki Kılçık ile Belediye’de buluşurlar. Ayı işlemleri önceden yapmış, Kılçık’a bir imza atmak kalmıştır. Kendisine bir ceza bildirileceğinden kaygı duyarken mallarına kavuşan Kılçık gözyaşlarına boğulur. Ayı Mesut ile sarmaş dolaş ağlaşmaları trajikomiktir...

O anda, geçmiş olaylardan habersiz, bu dostluk tablosunun tanığı olan belediye çalışanları, yaşananları algılamakta zorlanırlar. Yine de bizimkilerle birlikte göz yaşı dökmeyi ihmal etmezler...

Gürcan
Köftecioglu
İstanbul

ANI

EV BOZMAK

Siz hiç ev bozdunuz mu? Ben bir değil, iki değil tam üç ev bozdum. Hiçbirinize tavsiye etmem. Ev bozmak çok zor bir iş. Düşünebiliyor musunuz? Kapıyı açıyor, içeri giriyor ve bir evde ne var ne yok tek tek kontrol ederek evi boşaltıyorsunuz. Birçok kıymeti, değeri ve anıları bir bir silip süpürüyorsunuz. Yıllara varan bir süreçte tek tek toplanıp biriktirilen, her birinin hatırası olan eşyalara bir çırpıda veda ediyorsunuz.

Biz ilk evimizi Artvin’de kurduk. O dönemde ampul bulmak sorundu. Salona beşli bir avize almış bütün ampullerin tam olmasını pazarlıkta şart koşmuştum. Böylece tüm odaların ihtiyacını karşılamıştım. Ampul işte ama bunca yıldır hâlâ unutmam mümkün değil. Her taşındığımda avizeyi monte ederken mutlaka anımsardım. Yine ilk günlerde eşim makarna pişirmiş suyundan ayırmak için süzgeç bulamamıştık. İlk çarşıya çıktığımızda makarna süzgeci almıştık. Dikkatten kaçmış demek ki çeyiz alışverişinde alınmamıştı. Bir evin ihtiyacı hiç bitmez. Teknolojiyle birlikte değişir eskir ve yenisi alınır. Evlerimizde kullanılan eşyaları kalem kalem saymaya kalsak belki binleri bulur. Her ev bir canlıdır, içinde yaşam vardır, sürekli bir devinim içindedir ve bacası tüter.

Geçmiş yıllarda, geniş ailelerde yaşlanan anne babaların evine çocuklardan biri yerleşir, evin bacası sürekli tütermiş. Ev oturulamayacak kadar eskidiğinde ancak yıkılır yenisi yapılmış. Yaşam

eski evden yeni eve taşındığından evlerdeki düzen devam eder ev bozulmazmış. Oysa günümüzde çekirdek ailelerde her aile ayrı evlerde oturmakta, çocuklarını evlendiren anne ver babalar yalnız kalmaktadır. Yalnız kalan bu ebeveynlerden birinin, bazen de ikisinin ölümünden sonra bu evdeki eşyalar maalesef bir ihtiyacı olana veya hurdacıya verilmekte ve ev bozulmaktadır.

Benim ilk bozduğum ev kayınvalidemin eviydi. Kayınpeder vefat ettikten sonra da aynı evde oturmaya devam etmişti. Bütün itirazlarımıza rağmen evden koparamamıştık ve o evde vefat etmişti. Bir süre sonra evin durumunu konuşmaya başladık. Ev her şeyiyle dayalı döşeliydi fakat içinde yaşam yoktu. Artık bacası tütmüyordu. Birkaç parça eşyayı hatıra niyetiyle eşim ve kardeşleri almış diğer eşyalar yerli yerinde duruyordu. Bağışlayacak birkaç kurumla irtibata geçtik, onlar da eşyaların seçimini müteakip bizim tarafından getirilmesini talep ediyorlardı. Sonunda ihtiyacı olan birine evde hiçbir şey kalmamak şartıyla verilmek üzere anlaştık. Taşıma günü biz de eve giderek nezaret ettik. Taşıyan kişinin götürmek istemediği giyecek, yiyecek, temizlik ve bazı özel eşyaları da biz ayıkladık. Her şeyiyle tam bir hüzündü. Bir ömür boyu biriktirilen anılar, hatıralarla vedalaşıyorduk. Albümdeki sararmış birçok eski fotoğraflar, vazolar, süs eşyaları hatta perdeler dahi çöpe

gidiyordu.

Kişinin her türlü özeli ortaya dökülüyor, insan adeta yalın gerçekle yüzleşiyor, yaşamın acı gerçekleri insanın suratına bir şamar gibi iniyordu. Mesela kayınvalidemin; “ben okuyacak öğretmen olacaktım ama babam okula göndermedi” sözlerinin pembe bir yalan olduğunu, asıl gerçeğin ortaokulda iki yıl üst üste kalıp tasdikname ile okuldan uzaklaştırıldığını, tasdikname belgesini evrakların içinde görünce anladım.

İkinci bozduğum ev benim açımdan tam bir bozma sayılmazdı. Biz kurumda kullanabileceğimiz bazı eşyaları almıştık. Bozulmaya başlamış bir evin verdiği hüznü burada da yaşamıştım. Darmadağın bir ev ve artık çöp ve hurda diyerek bakılan eşyalar. Adeta içlerinden ayıklama yapılıyor. Belli ki bir süre sonra kalanlar olduğu gibi çöpe gidecek. Oysa bu evde yaşam devam ederken bu eşyaların hepsi faaldi ve bir fonksiyonu vardı.

Son evi geçen hafta bozduk. Belki de en hüznölüsü buydu. Düşünebiliyor musunuz? Evin erkeği emekli olmuş huzurlu ve mutlu bir emeklilik hayatını özmekte. Ankara’da yedi yıl önce belki de bütün birikimiyle geniş bir daire alıyor ve İstanbul’dan Ankara’ya taşınıyor. Taşınmayla birlikte eşinin *alzheimer* (alzaymır) rahatsızlığı artıyor ve kısa sürede eşin bir bakıcı tarafından bakımına ihtiyaç duyuluyor. Buna rağmen bu dönemde evin mobilyaları, beyaz eşyaları, perdeleri, avize ve aplikleri yenileniyor. Bu arada evin erkeği de rahatsızlanıyor. Alınan aplikler, avizeler ve bazı perdeler yerlerine dahi takılamıyor. Aile içi sorunlardan dolayı evli olan büyük oğlan ailesiyle görüşmüyor. Küçük oğlan ise bipolar bozukluk nedeniyle birilerinin yardımına muhtaç. Hasta olan evin erkeği yine de bacanın tütmesini sağlamaya çalışıyor. Ta ki birkaç ay önce vefat edene kadar.

Cenaze töreninden sonra toplanan aile meclisi, her ikisi de rahatsız ve kendilerini idare edemeyecek durumda olan anne ve oğulun bir bakımevine yerleştirilmesine karar veriyor. Telefon çaldığında ilk ben açtım ve o saatten beri bu kişilerle bir şekilde ilişki içindeyim. Bir akşam gece geç saatlerde Kurumumuza gelen anne ve oğul adeta şok içindeydi. Büyük bir travma

yaşamışlar ve henüz bağlanmayan ve ne zaman bağlanacağı belli olmayan maaşları için bir gelecek kaygısı yaşıyorlardı. Geçen süre içinde hem adapte oldular hem de yardımlarımızla bütün sorunlarını tek tek çözdüler. Aile meclisi üyeleri, ailenin tekrar eve dönemeyeceğini gördüğünden evi kiraya vererek ek bir gelir yaratma düşüncesiyle evin bozulması aşamasında bizden yardım istediler. Zira büyük çoğunluğu Ankara dışında ikamet ediyorlardı. Bizden; evin boşaltılarak kiraya verilmesini rica ediyorlardı. Yine aynı duyguları yaşayarak evi boşalttık ve kiraya verdik. Beni en çok duygulandıran kat kat gazeteye sarılan bir paketten çıkan yarım şişe küçük rakıydı. Şişenin üzerine bantla yapıştırılan notta, baba küçük oğlunun düğününde bunu içmesini istiyordu.

Sonsöz; bacalar tütsün, ocaklar sönmesin...

Tekrar görüşmek üzere, kalın sağlıcakla...

**Muzaffer
Özkan**
Ankara

YALNIZLIK VE ÖLÜM

Bir yeni yıl sayısında yayınlanan yazı için ağır mı kaçır, hüzünlü mü, tatsız mı? Bilemedim...

Ama yeni yıl da yaşamın gerçeklerinden kopamayız ki!..

Hep acı ve sevinç, yeis ve umut, sevgi ve öfke, gözyaşları ve kahkahalar birbirini kovalamaz mı zaten?

Başlık çok hüzünlü gelse de endişelenmeyin lütfen...

Bazı hüznler içini titretir insanın. Bazı insanların kayıplarından sonra yaşanan büyük acıları bile içinizi ısıtabilir. Geride o kadar derin duygular, o kadar büyük şefkat, o kadar çok unutulmaz anılar ve çok renkli ama mütevazı izler bırakır ki acısı sizi gülümsetir. Daha doğrusu o yumuşacık kalp ile uyumlu o kibar ve durgun yüz hep ön planda kalır hafızanızda...

Ölüm!..

“Ölüm; ben onu çiçeklerle giderken gördüm.

Ölüm; ben onu yaşamları bilirken gördüm.

Obur doymazlıkların obur açlıklarında,

Ölüm; ben onu, varlıkları silerken gördüm.

Ama bir de yokluğun ve yüreğin önünde;

Ölüm; ben seni utanç ile titrerken gördüm.”

Özdemir Asaf / Ölüm

Yalnızlık!..

Yalnız kaldınız sanırsınız,

Biliyorum.

Yalnız bırakılmışsınız,

Biliyorum.

Ötesi yok.

. . .

Ötesi var:

Yalnızlık,

Müziğin bile seni dinlemesidir.

Yalnızlık,

İnsanın kendine mektup yazması,

Ve dönüp-dönüp onu okuması,

Yalnızlığın da ötesidir.

Özdemir Asaf / Yalnızlık

Huzur veren bir insanla dopdoluyum bugün... Uzaklarda, sonsuzda... Uyuyor mu, dinleniyor mu, gülümsüyor mu? Yoksa tüm onarılması gereken her şeye el atıyor, tüm boyası dökülüp çirkinleşmiş nesneleri toz pembeden-maviye açık yeşilden-beje kadar dinginlik veren renklere mi boyuyor... Belki de çay demlemiştir, nar gibi ekmekler kızartıyordur, kokusu ortama buram buram yayılan... Belki de,

günlerden Cumartesi olduğu için yine her zaman ki gibi kuvvetli bir kahvaltı gerekir düşüncesiyle, sucuğu ve kaşarı çift, bol malzemeli kalın tostlar hazırlıyordur sevdikleri için... Maltepe sigarası bulunur mu ki oralarda? Çayın altını yakacağı kibrit ile önce sigarasını yakmıştır muhtemelen... Acaba radyoda haberler bittiyse, şansına “kapıldım gidiyorum bahtımın rüzgarına...” şarkısı çalar mı? Kahvaltı sonrası gizlice gidip, torununa bir üç tekerlekli bisiklet almak niyetinde midir? Mutfak alışverişi listesini de yapıyordur kafasından... O yine Üsküdar’a insem diyor, doğduğu-büyüdüğü bu semt vazgeçilmezdir onun için... Hem Üsküdar çarşısının yerini başka çarşı-pazar tutmaz ki! Hatta oraya kadar gitmişken, Çiçekçi’ye de bir küçük kaçamak yapıp, çocukluk arkadaşı Alaattin’i de görüp bir kahve içer beraber. Mukaddes ablası ile Hüsam abisini de bir yoklar evdeyseler... Annesi de çok severdi Mukaddes ablayı, dile kolay 50 yıllık komşu, akrabadan öte... Dönüşte Hasan Baba’dan, şöyle iyice kabarmış, bol şerbetli bir revani de alır çoluk çocuğa...

Kaçınılmaz bir bir gideceğiz bu dünyadan...

Babannemin vefatında, rahmetli halacığım söylemişti, öbür taraf daha eğlenceli olmaya başladı, herkes birer birer orada toplanıyor diye... Birden yüreğime bir ferahlık çökmüştü, babaannem yalnızlığa gitmiyordu, ötekilerin yanına gidiyordu, söyleyip gülecekler, eğleneceklerdi... Acıyı, kasveti ve hüznü kaldıramayan 15 yaşındaki genç kız yüreğim için bir avuntu olmuştu bu... Daha sonraları, tüm sevdiklerimin ölümlerinde bu düşünce, acıma biraz olsun kül basardı... Oysa avunmanın, acıyı bastırmanın, hüznlerden sıyrılmaya çalışmanın ötesinde olanı yani ÖZLEM’i, araya mesafeler girdikçe daha şiddetli hissedeceğimi bana hiç söyleyen olmamıştı. Meğer ölümün bana çağrıştırdığı yalnızlık; gidenlerin yalnızlığı değil, biz geride kalanların ıssızlığını...

Ve bu ıssızlıklar, gidenlerin anıları ile dopdolu... Özdemir Asaf’ın dediği gibi, yaşamları bilese de, varlıkları silse de ölüm; yokluğun ve yüreğin önünde bir hiçtir. Biz çıkarıp atmak istemedikçe unutamayız ölüme yenik düşenleri; kimi zaman yalnızlıklarımızın kalabalığı olurlar, bazen bizi dinleyen bir nağme, ya da kendimize yazdığımız bir mektup olarak capcanlı kalırlar. Hep kalırlar, onlar hep bizimledirler, ama biz onlarsızız, yalnızız, ıssızız!

Biz 15 Aralık 1998 Salı günü, akşama doğru, sessizce, ağlaşmadan, metin olarak, yumuşakça bıraktık o ellerini yatağının kenarına, artık veda zamanı diye... O eller; hep güçlü, hep maharetli, hep

bereketli, hep şefkatli, hep çok çalışmışlığını yansıtan eller, bizi yalnızlığımıza, bizleri kendimize bırakarak hareketsizleştiler...

Babacığımın ölüm yıldönümü bugün... Onsuz geçen yıllarda, anılar birbirini çekiştirerek çoğalıyor sanki derinlerdeki yalnızlık büyüyor; bu ÖZLEM!

Ölüm yalnızlık mıdır? Geride yalnızlık mı bırakır? Yoksa yalnızlık ölüm müdür? Gidenler mi yalnızdır, kalanlar mı? Zor sorular!

Sağır duvarlar arasında, ölümüne yalnızlığı yaşayanlar varken; yalnızlıkla ölüme yaklaşanlar varken ve siz haksızlıklara karşı hiçbir şey yapamıyorken; huzur içinde sevgiyle, iyi anılarla, sağlığında hasretini çekmeden bu yolculuklara uğurlayabilmişsek sevdiklerimizi yine de çok şanslıyız...

Sevgi dolu, gülümseten izler bırakan bir yeni yıl diliyorum herkese...

(Not: 15.12. 2012’de internet gazetesi Haberkis’de yayınlanmış yazımın gözden geçirilip biraz değiştirilmiş versiyonudur.)

Seniye Ümit Fırat

İstanbul

DENEME

SUSMAYAN SESİM

Yıllar oldu. Ne sen beni bıraktın ne de ben seni. Tıpkı aynı fidanda yeşeren iki dal gibi...

Bakma seni öyle arada bir azarladığıma, görmezden geldiğime! Gıpta ediyorum sana. Bir gökkuşağı düşün ki, yedi rengi de saçılmış olsun gökyüzüne. Ertelemediğim öteki yarım o gökkuşağının içinde. Öznesi sensin. Tüm iç fısıltılarımın birleşmiş halisin.

“Keşke...”

Ne kadar da itici bir kelime. Kilitli bir sandık misali.

Tüm özlemler, tüm iç çekişler, tüm isyanlar bu sandığın içinde. Açsan açamazsın, “adam sende!” deyip ellerini sallandıramazsın.

Peki ya seni duysaydım! Ya kulaklarımı tıkamasaydım!

O vakit hangi mukaddes kelime eşlik edecekti bize! Farkındalık hangi kelimenin kök hücrelerine yayılacaktı inceden inceye!

Kıs kıs güldüğünü hissediyorum. “Müstahak sana!” diye bağırdığını duyuyorum.

Yarım kalmışlık yapışmış dört bir yanıma. Bataklık çamuruna saplanan küçük yavru kedinin feryadı gibi ruhum. Bağıyor da bağıyor, el ayak birbirine karışıyor.

Sen elinden geleni yaptın. Susmadın. Hep ama hep yanı başımdaydın.

Kişisel gelişim tamlamalarının birinci sınıf önermesidir, “İçinizdeki çocuğu dinleyin!”

Dinlemedim, dinleyemedim.

Yenilmişlik yıldırmadı beni. Eskisinden daha da güçlüyüm şimdi. Biliyorum, hissediyorum ve duyuyorum seni. Aslolan da duymak değil mi?

Sonbahar geçti. Kış bitti. Bahar yarım yamalak da olsa yüzünü gösterdi. Güneş, kalplerimize bir çiçek motifi gibi işlemeyen önce hadi gel barışalım seninle.

Tüm şartlarını kabul ediyorum ve söz veriyorum.

Kelimelerimin en kifayetsiz kaldığı durumlarda kulağım sende olacak. Hiçbir cümlemin sonuna üç nokta yan yana oturmayacak.

Tuttum elini.

Bundan böyle hiç bırakmayacağım diplerde yatan çocuksu halimi.

Ebru Z. Dişiaçık

İstanbul

DENEME

NE OLUYOR BİZE ?

Son zamanlarda içinde bulunduğumuz bu dünyayı tanıyamıyorum, anlayamıyorum...

İnsan denilen varlık hep uzun yaşamının peşinden koşar durur da; yaşadığı anın kıymetini bir türlü bilemez.

Zaten ne kendi isteğiyle doğuyorsun, ne de kendi isteğiyle bu hayata veda ediyorsun...

Zaman ne ki!

Göz açıp kapayıncaya kadar geçen an... Bunu eski bir türkü şöyle anlatır: *Minareden at beni, in aşağı tut beni...* Herkes kendine göre anlıyor değil mi?

İşte size izafiyet teorisi!

Her şeyde aç gözlü bu insanoğlu...

Elinden gelse dünyaya kazık çakacak...

Cahit Sıtkı Tarancı ne demiş...

"Yaş otuz beş yolun yarısı eder!"

Eder mi?

Hiç bilinmez bu ömrün ortası... Alnımızda yazmıyor.

Eski insanlar anlatırdı, hani o masal anlatan insanlar. Biz de bu masallara inanan insanlardık... Önceleri insanın alnında yazarmış; nasıl ve kaç yaşında ölecek diye. Ama buna dayanamamış Ademoğlu, alın da kara tahta olmaktan kurtulmuş...

Benim kuşağım savaş yıllarının yoksulluğunu yaşamış, hep ileriye dönük hayaller kurmuş umutlu insanlardı. Bugün ne kadar teknoloji varsa,

hayalimizde bile yeri yoktu bunların... Bizler, zengini fakiri bir arada mesut mutlu yaşayan kişilerdik.

Medeniyet ilerledikçe medeni olduk hepimiz...

Ağır aksak giden devran birden atağa kalktı sanki olimpiyatlara katılacak.

Önceleri küçük şeylerle mutlu olan bizler, sevda türküleri söyleyen bizler birden savaş makinalarına kurban olduk...

Hepimizin yaşamları değişti, artık öyle günlerde yaşıyoruz ki birlikte olduğumuz topluluğu tanımıyoruz. Gün geçmiyor ki haberlerde görüyoruz, o evlatları için canını veren ana babalar gitmiş, canavarlar gelmiş... Evlat katilleri, ana baba katilleri!

Türemiş!

Sahi ne oldu bize, nereye gidiyoruz biz?

Aynur Karataş

İzmir

DENEME

ÖDÜNÇ GAMZELER 2

Neden benimle bu denli uğraşıyorsunuz?
Benim gibi çirkin bir adam şu sahip
olduğunuz güzelliğe ne verebilir ki? Size nasıl
inanabilir ki?

Kalbim parça parça... Bir daha mı? ASLA.

Siz güzel vakit geçirecek geçici hevesler
peşindesiniz. Ben, heveslerimi yitireli ne çok
oldu bir bilseniz. Hevessizliğimdendir
gözlerimi gözlerinizden kaçırışım, size olan
inançsızlığımdandır kendimi kandırma
telaşım. Güzelsiniz, şirin, hayat dolu ve ilgili...
Bana yar ederler mi hiç sizi?

Keşke... Keşke yüreğimde size karşı böylesi
yıkıcı bir yangın olmasaydı, her baktığınızda
cayır cayır alev alan.

Keşke biraz korkusuz olabilsem ve biraz...
Birazcık cesur.

Korkumu yenebilseydim eğer, emin olun; bu
safkan toprak, gülücüklerinizle su serptiğiniz
yüreğinde sizin için eşi benzeri görülmemiş
ne çiçekler açardı.

Bugün taşınyordunuz yüreğimden.

EN İYİSİ BU!

Parçalanmış, korkak ve küllenmiş bir
yürekten ben de olsam kaçırdım.

Bir gün dönmeye karar verirsiniz eğer; belki
de ben burada olacağım, daha cesur, daha
ilgili ve daha sağlam bir yürekle. Kim bilir,
belki de gerçek bir aile olabiliriz o zaman.

Lavinya Öz

Diyarbakır

BİR FOTOĞRAF BİR SÖZ

*Yıldızları sığdırdım da gözlerime
Bir seni sığdıramadım yüreğime*

Fotoğraf ve Söz:
Hatice Aydın
Ankara

BİR FOTOĞRAF BİR ÖYKÜ

YOLCULUK

Durgundu.

Sağına ve uzağa baktı.

Vagonların önünde uzayıp giden raylar, gözden kayboluyordu düz ovada kıvrılarak.

Hüzünlüydü.

Bunca yıllık hayatı bir küçük valizdi işte.

Şaşkındı.

Kalbini de boşaltmıştı içine ve aklı daha doluydu valizinden.

Cesaret ve umutla doldu kalbi.

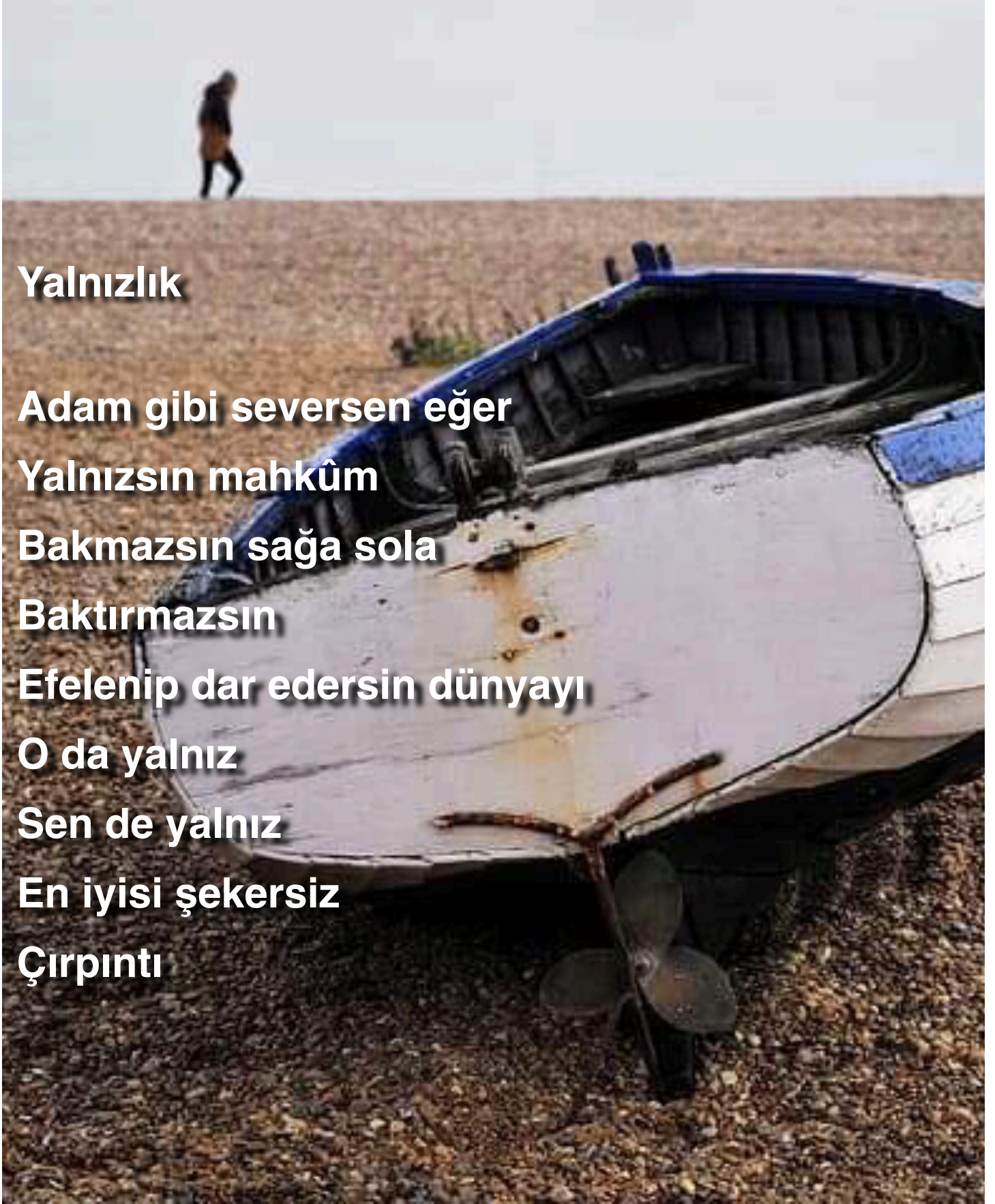
Beş adım sonra, raylar üzerinden kayarak, karlı ovalardan geçen, yeni bir hayatı olacaktı.

Ve habersizdi.

İstanbul, heyecan ve gerilim dolu sürpriz bir karşılama hazırlıyordu ona...

Fotoğraf ve Öykü:
Hüseyin Kekiç
İstanbul

Yalnızlık

Adam gibi seversen eğer

Yalnızsın mahkûm

Bakmazsın sağa sola

Baktırmazsın

Efelenip dar edersin dünyayı

O da yalnız

Sen de yalnız

En iyisi şekersiz

Çırpıntı

Mehmet Ali Tan

Ankara

UNUT AMA

beni unutamayacaksın demiştin bir notunda,

hatta tam olarak:

"beni unutma demeyeceğim, zaten unutamayacaksın" demişsin.

saklarım durur bir kitabın arasında.

okumayı bıraktığım ve bir daha okumaya yeltenmeyeceğim ama sadece ikimizin sığıdığı o kitabın sayfaları arasında.

ben, "beni unut " diyorum sana,

adımı, sanımı, kötü namımı unut ama kahkahamı hatırla.

boyumu, posumu unut, nasıl sevdiğimi, nasıl öptüğümü de

ama saran kollarımın gücünü unutama

gözlerim ne renkti unut, laflarımı , bağrıışlarımı, şiir okuyuşlarımı unut

ama inleyişimi hatırla.

geçtiğimiz yollar silinecek birer birer, çıktığımız dağlar da hatta yaktığımız tüm ateşler sönecek bir gün belki, unut, bütün coğrafyalarını dünyamızın girmeye çekindiğimiz bütün antik mezarları yıkandığımız dereleri o çadırı unutama.

beni unut,

lütfen,

kendini uzakta tuttuğun bütün arkadaşlarımı da unut.

ama herkes gittiğinde, ışıklar söndüğünde öptüğün yerlerimi hatırla.

sen varken aç kalmamışım hiç,

beni unut,

lütfen unut

ama açlığımı unutama sana.

gözyaşlarımı da unut,

ama sarılıp ağlak gözlerle, " sensiz yapamıyorum" demiştin ya o gece,

işte o an büzüşen dudakların, o dudakları unutama.

her şey unutulur kokular kalır derler

lütfen, kokumu da unut,

lütfen,

ama hala sen kokar diye kokladığım,

yaptığın bütün o kolyeleri unutama.

Taylan Özgür
Kumas
İstanbul

KÜLTÜR

SÖYLEŞİ

SENİYE ÜMİT FIRAT

Dergimizin bu ayki söyleşi konuğu: Bir Kitap Bin Dost Dergisi Edebiyat Yazılar bölümündeki güzel yazıları ile dergiye katkıda bulunan Profesör Seniye Ümit Fırat. Bu söyleşi için Ümit hanımın üniversitedeki odasında bulunuyoruz.

Söyleşiye başlamadan önce bir konuya açıklık getirmek istiyorum. Bu söyleşimizde Ümit hanımın mesleği ve kariyeri ile ilgili hiç bir sorum olmayacak çünkü bizim dergimiz bilimsel bir dergi değil ve bu söyleşi de bilimsel bir söyleşi değil. Her ne kadar bizim dergimiz; edebiyat, kültür ve sanat dergisi olmuş olsa da, Ümit hanım bizim derginin edebiyat bölümünde yazılar yazan yazarlarımızdan birisi olduğundan, kendisine bir sürpriz yapıp edebiyatla ilgili sorularda sormayacağım. Bugün sizlere; Üniversitede ders veren Profesör Ümit hocayı veya bir edebiyat dergisinde yazılar yazan, yazar Ümit hanımı değil, bir sinemada, tiyatrodaki, konserde karşılaşılabileceğiniz veya bir çay bahçesinde demli bir çay eşliğinde, dostlarıyla birlikte sohbet ederken görebileceğiniz bir Ümit hanımı tanıtmaya çalışacağım.

İlhan Özdemir: Merhaba; öncelikle sizi tanımak istiyoruz. Bize kısaca kendinizden bahseder misiniz?

Seniye Ümit Fırat: Özgeçmiş olarak başlayayım. İstanbul Üsküdar doğumluyum. Babam Üsküdarlı, annem Beykoz'lu. Bende tam ortasında, Anadolu Hisarı'nın Kavacık köyünde büyüdüm. İki yaşında

gelmişim. İlkokulu Kavacık Selahattin Karakaşlı İlkokulu'nda bitirdim sonra Anadolu Hisarı Ortaokulundan mezun oldum.. Liseyi Kandilli Kız Lisesi'nde ardından İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesinde Matematik okudum. Ama lisede bir ikilemim vardı hemen söylemeden geçemeyeceğim. Ben kendimde bir gariplik olduğumu düşünürdüm lise yıllarında. En sevdiğim dersler; Matematik, Cebir, Geometri ve Edebiyat Kompozisyonu. Ve bunlardan 9 ve 10 aldım sürekli ama diğer dersleri çalışmak, işte onların üzerinde durmak çok zor gelirdi, çok da sevmezdim. Etrafımda da bana, insan ya matematiğe çok düşkün olur, onda başarılı olur, ya da edebiyat kompozisyonunda iyi olur derlerdi. Ben bu ikilemle yoluma devam ettim. Sonra matematik daha kolay geldi fakat matematikte aradığımı bulamadım, çok teorik geldi, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nin ortamı mistik

gelmişti bana, binalar bakımından da , Öğretim üyeleri açısından da çok ağırbaşlıydı. Biraz daha insanlarla haşı-neşir olabileceğim bir alan olmalı diye düşündüm. Bu arada aile büyüklerinden ışık yakıldı, İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'nde soluğu aldım. İyiki de öyle olmuş, orada biraz sosyal bilimler tarafımdaki eksikliklerimi tamamladım, topluma nasıl faydalı olabilirim, matematiği nasıl aktarabileceğimi anlamını gördüm. Oradan devam ederek kariyerime , son nokta olarak onbeş yıl önce Endüstri Mühendisliğine geldim. Bunu konuşmayacaktık ama hayatım benim böyle, yaşama biçimim... Ama sizin başında da belirttiğiniz gibi, benim hayatımın en güzel yanları; çay bahçelerinde çay içerken, sevdiklerimle birlikte. Ya da, konserler en başta olmak üzere, sinema değil ama opera, tiyatro daha önemli benim için. Asıl benim hayatımın en güzel anları ile başlamak istiyorsunuz diye düşünüyorum.

İÖ: Çocukluğunuza dair en çok neyi özleyorsunuz?

SÜF: Çocukluğuma dair, aslında ben dolu dolu bir çocukluk yaşadım. Çok şanslıydım yani anneanneler, babaanneler, dedeler, kuzenler, yeğenler... Babam tek çocuktu o yüzden babaannemle birlikte olabilmemiz için evimizi iki blok şeklinde, hani şimdi ikiz villa diyorlar ya, villa değil ama mütevazı bir bahçeli evde büyüdüm ama içten kapı ile babaannemin dairesine geçilen bir ev yapısı vardı. Babaannemde ne pişirse bize, bizde ne pişirse oraya böyle evcilik oynardık. Beş oda vardı, üç oda bizde iki oda babaannemin

tarafında, holler filan yedi oda diye geçiyordu, biri böyle salon salomanje gibiydi. Çok hakikaten özgür, çok sevilen ama böyle sevginin şimdiki gibi çok gösterimi olmayan bir ortamdı. Yani mesafeliydi büyüklerimiz ama o sevgi ve güveni her zaman çok hissederek büyüdüm. Onu çok özlüyorum birde annemin büyüdüğü dedemin bahçesi, ona ilişkin çok yazılarda yazmışlığım vardır. Paşabahçe ispirto fabrikasının üstünde boğaza nazır, şimdi kıymetini anlayabildiğim müthiş bir mülktü. Altı dönümlük, ağaçlık, her tür meyvenin olduğu, içinde dört tane evin olduğu ve annemin kardeşlerinin herbirinin ayrı evlerde yaşadığı, cümbür cemaat vaziyeti, böyle dört ev, torunlar, 12 torun... Anneannem gözlemeler açar, orada toplasınız hafta sonları. Babam, eniştem, dayım tavla oynar, tavla sesleri işte cihar-i dü, penc-i se'ler falan... O zamandan aklımda kalmıştır. Ben en çok o iki ortamı özlüyorum. Kavacık'taki evimiz hani o içten geçilen ve birde Paşabahçe'deki o cümbür cemaat toplandığımız... Tabi sonradan herkes ebediyete doğru yol aldı, onlar hüznü tarafları...

İÖ: Gördüğüm kadarıyla böyle çok dışa dönük, dünyaya pozitif, dolu dolu bakan birisiniz. Çok güzel bir çocuklukta geçirmişsiniz. Peki böyle bir insan hangi konu açıldığında sıkılır ve uykusu gelir?

SÜF: Benim sıkıldığım şey, çok mal mülk konuşulan, işte fiyatların döndüğü, onu aldım bunu sattım, şu kadar kazandım falan konuları açılınca ben oradan yavaşça koparım. O beni sıkar. Dedikodu ortamlarını çok sevmem, insanların birbirlerini çok hırpaladığı şeyler, bazen hani müdahil olup, düzeltmeye, birilerini savunmaya çalışırım, o zaman durumu daha da kötüleştirebiliyorsunuz. Oradanda sıyrılmaya çalışırım. Hani insanlara biraz affedici yaklaşmak lazım belki biraz iyi yönlerini görmek lazım. Tabi benimde kırmızı çizgilerim var. Belli bir şeyden sonra bende hiç affetmem bazı insanları silebilirim ama bunlar hayatımda çok sayılı olmuştur. Bu olaylar beni sıkır o tür sohbetleri de sevmem.

İÖ: Teşekkür ederim. Yolda gidiyorsunuz köseyi döndünüz ve karşınıza siz çıktınız ne yapardınız?

SÜF: Ben mi çıktım? Bir merhaba derim, gülümserim. Karşılığını da alırım herhalde. Vaktin varsa gel bir çay içelim derim. En yakın çay içilecek bir yere gidebilirim. Hemen yakında şöyle bir konser var, gidelim mi derim. Bunlar beni çok mutlu eder diye düşünüyorum.

İÖ: Bir şeyin orijinaline sahip olabilseniz, o ne olurdu?

SÜF: Bir şeyin orijinali mi? Valla yine kendim olurum. Söylemek ayıp olmayacaksa ben kendimin pek çok vafımı çok beğeniyorum. Narsist mi diyeceksiniz, ne diyeceksiniz? Çok beğenmediğim özelliklerimde var bana hayatta çok kaybettiren... Böyle bir şeyim var, baktıkça iyi yapmışım diyorum, hatalarıma da iyi yapmışım diyebiliyorum artık. Eskiden diyemiyordum onlardan çok utanıyordum, hatalardan. Çok mükemmeliyetçi yetiştirilmiş bir insanım da ben. Hem anne baba tarafından hem de

işletme biliminin bana çok katkısı oldu. Orada aldığımız motivasyon dersleri, liderlik dersleri, kalite iyileştirme gibi, yani bunlar bilimsel yanım ama gerçekten benim topluma dokunuşlarımı da değiştirdi bu bakış açısı. Ve kendimle daha barışık hale geldim. Yani hatalarımı da iyi ki yapmışım diyorum şimdi.

İÖ: Hayatınız boyunca yaşadığınız en heyecan verici tecrübe hangisiydi?

SÜF: Doğum yapmak... Çocuk sahibi olmak... Gerek hamilelik sürecinin son dönemleri gerek doğum anı... Yaşamak istedim, sezeryan istemedim. O bebeği görmek korkunç bir şeydi. Dünyaya bakışım onunla da değişti, inançlarım falan da değişti, güçlendim...

İÖ: Şöyle diyebilir miyiz, hayatınız boyunca öğrendiğiniz en büyük hayat tecrübesi de o oldu.

SÜF: Bence evet... Asla kimseyi anne olmadı, oldu diye öyle bir ayırımım yok. Ve ben öncesinde çocuk sahibi olmayı da düşünmeyen bir insandım. Evlilik içinde eşim çok ikna etti. O da gençliğin verdiği topluma bakış açım nedeniyle, hangi değerlerle çocuk yetiştiririm kaygım çok yüksekti. Bakmayın ben bu kadar pozitifim ama ben çok debelendim yani çok doğru, çok dürüst, çok böyle aslında akvaryum içinde kalmışım ben. O iki bahçe diyorum ya, bir ev bir o bahçe, burada hep düzgün insanlar, düzgün komşularımız, seven insanlar... Dediğim gibi hani öpüşen, sarılan, koklaşan bir ortam yok sevgide ama güven veren bir sevgi ortamı var. Oralarda aslında çok rafine büyümüşüm ben. Onun için hayatta çok zorluklarım oldu, çok ters köşe olduğum oldu. Onun içinde çocuğumu nasıl yetiştirmeliyim, kendim gibi yetiştirirsem zorlanır derdim, üzüldüm. Farklı tarzlar da aşılayamam derdim ama iyi ki eşim beni ikna etmiş. Eşime gerçekten çok müteşekkirim. O benim için bir dönüm noktasıdır.

İÖ: Örneğin bir gün, rahatlamak ve kendinizi bütün streslerden arındırmak istiyorsunuz ve bunun için yalnızca bir saatiniz var. O bir saatte ne yapardınız?

SÜF: O bir saatte arabama atlarım. İlk önce annemi görürüm. Annemin evine gitmek benim için bir mabede gitmek gibi geliyor. Annemde çok böyle şey bir kadındır, hani eski bilge kadınlar var ya öyledir. Aslında eğitimidir. Hemşire koleji öğretmenidir. Az konuşan, mesafeli böyle bir hanımdır. Önce onu görürüm bir on dakika. Onu görmek beni daha moralli yapar. Ondan sonra ormanlık bir yere arabamı sürerim.

İÖ: Hangi korkunuzdan sonsuza kadar kurtulmak istersiniz?

SÜF: Yakınlarımı kaybetme korkusundan kurtulmak isterdim.

İÖ: Hayatınız boyunca beklediğiniz en uzun kuyruk neydi?

SÜF: Yani bana ağır geldiği için belki aklımda kaldı. Yurt dışına gittiğimizde, bu bir kez Amerika'da oldu bir kerede İngiltere'de. Pasaport kontrol için, Amerikan vatandaşları, Avrupa vatandaşları ve diğer, "others" diye bir kuyruk var. Ayırıştırıcı bir durum, "diğer" gişelerinde korkunç kalabalık yani siz böyle öğretim üyesisiniz, el üstünde tutulan biri olarak gitmişsiniz. Yani orada bir saati aşkın bir süre bekledim ama o bana çok uzun geldi. Belki bir saatten fazla beklediğim yerler olmuştur. Birde kendimi çok aşağılanmış hissetmişim.

İÖ: Rezil oldum dediğiniz bir an...

SÜF: Rezil olduğum bir e-maileşme ortamı oldu. Bizim İşletme Fakültesinde bir grubumuz var, 60 kişi falan var. Ben oradaki, gruptaki bir kız arkadaşım ile yazışıyorum. İkimiz yazıştık. Elbiselerimizi yazıştık. Hangi elbiseyi aldın, nerden aldın, onun bedeni iyi, farklı renkleri var... Beş altı e-mail yazdık. İstersen gel sen web sayfasından bak, ben sana ayırtayım... Öbür arkadaşım da profesör bu arada. Bir süre sonra gruptan bir erkek arkadaşımız, "kızlar bu elbiseler bana da olur mu?" diye yazdı. 60 kişiye birden o indirimli elbiseler... Grupta çok samimi olmadığım insanlarda var. Söyledim ya, kendimi çok da beğenirim. Profesör arkadaşım da kendini çok beğenir. Biz Fakültenin en'leriyizdir, her şeyi en iyi yaparız, çok titizizdir (kendisi ile dalga geçme halinde)... Böyle bir akşam saat 10'dan sonra elbise muhabbeti... Yani dijital teknolojinin sürprizi, bütün gruba yazıyormuşuz biz sürekli. Bu arada kendimi beğenmeyi çok kullandım, bir kısmının kendimle eğlenmek olduğu farkedilir umarım.

İÖ: Bu söyleşiye ekstradan bir soru ekleseniz... O ne olurdu? Son soruyu size bırakıyorum.

SÜF: Ben, Bir Kitap Bin Dost'u çok merak ediyorum. Nasıl yürütülüyor? Bayağı profesyonelce ürünler çıkıyor ortaya. Yani şimdi dergilerin basılmış halini de görünce çok şaşırdım. İnternet sayfanızı da çok beğenmişim. Ben daha önce başka dergilerde de yazdım. Bu oluşumu çok merak ediyorum. Yani sizin kişisel çabanız İlhan bey herhalde bunda çok ama ekip de çok azimli, çok düzenli. Benim sorum o olurdu; Bir Kitap Bin Dost nasıl doğdu, nasıl bu aşamaya geldi, buraya ne kadar vakit ayırıyorsunuz?

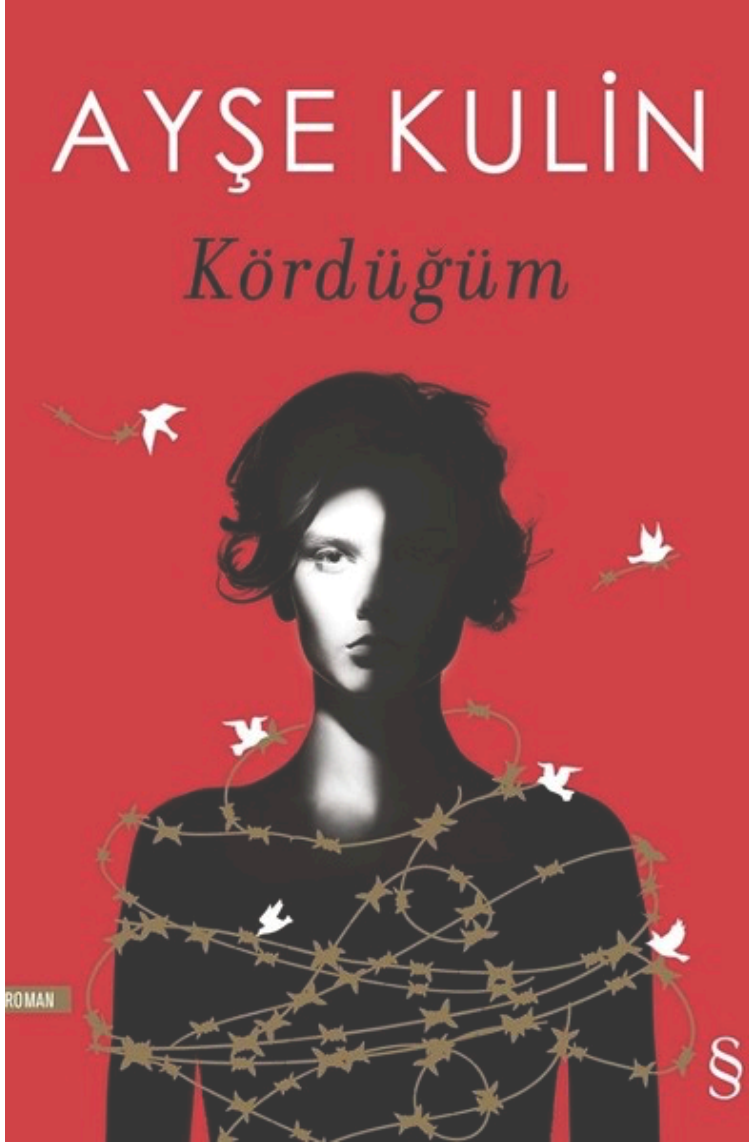

Yani basım işi hiç kolay bir iş değil. Ne kadar zaman harcıyorsunuz? Ve birde şeyi merak ediyorum, yani ekonomiyi konuşmayı sevmem ama bunun bir ekonomisi var. Bu nasıl sağlanıyor?

İÖ: Bugün söyleşimizin konusu sizsiniz. Bu konuyu ayrıca özel olarak konuşuruz sizinle. Ben çok teşekkür ediyorum. Çok büyük bir keyif aldım. Okuyucularımızın da bu söyleşiyi büyük bir keyifle okuyacaklarına inanıyorum.

İlhan Özdemir
İstanbul

KÖRDÜĞÜM

(Ayşe KULİN)

Ayşe Kulin; 1941 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. Lise öğrenimi Amerikan Kız Koleji'nde aldı. Buradaki eğitim sürecinde yazar olmaya karar verdi. Ayşe Kulin, eşiyle beraber Londra'ya yerleştikten sonra burada London School of Economics'de sosyoloji eğitimi aldı.

Yazar, çeşitli gazete ve dergilerde editör ve muhabir olarak çalıştı.

Ayşe Kulin'in öykülerden oluşan ilk kitabı 1984 yılında yayımlandı. Bu kitapta yer alan "Gülizar" adlı öykü, 1987 yılında Nisan Akman yönetmenliğinde beyaz perdeye uyarlandı ve film, 1986 yılında Kültür Bakanlığı Ödülü'nü kazandı.

1997 yılında yayımlanan "Adı: Aylin" kitabı ile İstanbul İletişim Fakültesi tarafından yılın yazarı seçildi. Bu kitap, yazarın geniş kitleler tarafından tanınmasına ve okuyucu kitlesini oluşturmada büyük rol oynadı.

Yazar, 2001 yılında yayımlanmış olduğu Köprü isimli romanında Türkiye'nin Doğu illerinde yaşanan dramı ele aldı. Bu roman, 2006 – 2008 yılları arasında TV dizisi olarak uyarlanarak ekranlarda yer aldı. Dizinin başrolünde yer alan Erdal Beşikçioğlu'nun usta oyunculuğu hâlâ akıllardan çıkmamaktadır.

Ayşe Kulin'in, 2004 yılında yayımlanmış olduğu Gece Sesleri romanı, 2008 ve 2009 yıllarında TV dizisi olarak uyarlanarak ekranlarda yer aldı. Yine 2009 yılında yazdığı Tek Ve Tek Başına Türkan adlı biyografik romanı, aynı adla televizyona uyarlanarak 2010 ve 2011 yılları arasında ekranlarda yer aldı.

Başlıca Eserleri; Adı: Aylin, (biyografik roman), 1997. • Geniş Zamanlar, (öykü), 1998. • Sevdalinka, (roman), 1999. • Füreyä, (biyografik roman), 2000. • Köprü, (roman), 2001. • Nefes Nefese, (roman), 2002. • Kardelenler, (araştırma), 2004. • Gece Sesleri, (roman), 2004. • Bir Gün, (roman), 2005. • Bir Varmış Bir Yokmuş, (öykü), 2007. [7] • Veda[8], (roman), 2008.[9] • Türkan, (biyografik roman), 2009. • Hayat - Dürbünümde Kırk Sene (1941-1964), (biyografik roman), 2011. • Hüzün - Dürbünümde Kırk Sene (1964-1983), (biyografik roman), 2011. • Gizli Anların Yolcusu, (roman), 2011. • Bora'nın Kitabı, (roman), 2012. • Dönüş, (roman), 2013. • Handan, (roman), 2014. • Tutsak Güneş (roman), 2015. • Kanadı Kırık Kuşlar (roman), 2016.

Yazarın son romanı "Kördüğüm" adıyla geçen ay raflardaki yerini aldı. Gazeteci Ayşe Arman;

Ayşe Kulin’le yaptığı röportajda yazarı ve romanı şöyle anlatıyor; O, her zaman parlıyor. Bir ışığı var. Sadece romanları, yazdıkları değil... Ayşe Kulin öyle biri. Işığı olan bir kadın. Bence doğuştan. Ve çok güzel bir kadın. Seneler geçiyor. Allah sizi inandırсын, daha da güzelleşiyor. Bir de bu durumu ciddiye bile almıyor; bu onu daha da güzel yapıyor. Kendisiyle dalga geçiyor, muzip, hınzır bir zekâ. Ve hep üretken. Kendi kendine yeten, muhteşem bir kadın. Ayşe Kulin ve onun edebiyat aşkı, hayat iştahı, yazdıkları, çalışkanlığı bana müthiş ilham veriyor. Bütün kadınlara ilham vermesi ve onun gibi yaratıcı kadınların artması dileğiyle... ‘Kördüğüm’ yormadan okunan bir kitap; Kulin bu sefer bir polisiyeyle karşımızda. Okurken günümüzle benzerlikleri fark edip şaşıracaksınız.

Röportajda bana ilginç gelen ve yazarın romanı yazma gerekçesi olarak gösterdiği şu cümleleri oldu; Biz artık her kuruma sızmış bu insanları FETÖ’cü diye biliyoruz da, yıllardan beri FETÖ’ye hayranlıklarını gözlerimle görüp kulaklarımla duyduklarım, bir anda nasıl FETÖ karşıtı kesildiler? Bunlar, darbe başarılı olaydı acaba ne yapacaklardı? Kurulacak yeni hükümetin başaktörleri mi olacaklardı? Bunu bilmiyoruz. Darbe başarılı olaydı nasıl bir Türkiye’de yaşayacaktık? Onu da bilmiyoruz. Ortaçağ karanlığına mı gömülmüş olacaktık? Yoksa çifte standart bir yaşam mı sürecektik bazı Ortadoğu ülkelerinde olduğu gibi? Kafamdaki soruların karşılığını bulamıyorum. Ama şunu iyi biliyorum: Herhangi bir Batı ülkesinin umurunda bile değil bizim çağdaş veya yobaz, demokrat veya faşist olmamız. Batı ülkeleri sadece menfaatlerine bakar. Umarım Kürt kardeşlerim de bunu nihayet öğrenmişlerdir. Peki, bu menfaatperest ülkeler şu anda bizden ne istiyor? Onu da bilmiyorum! Yanıtlayamadığım sorular o kadar çok ki! İşte

bu romanda sadece benim gibilerin kafa karışıklığını ve ruh halini aktarıyorum okura.

Kitabın tanıtım bülteninde şu cümleler yer alıyor. “Hayatım, beni cehenneme savuran bir rüzgârla altüst olmuştu, böyle olmasında ne suçum ne de katkım vardı. Etrafımda neler dönüyor, bilmiyordum. Fakat tuhaf bir şekilde içinde bocaladığım çaresizlik duygusu giderek mücadele ruhuyla yer değiştiriyordu...”

Esrarengiz bir kaza sonucu bellek kaybı yaşayan, bu nedenle “Gizem” adıyla anılan genç kadının tek bir isteği vardır; kendi gerçeğine ulaşmak...

Bir süre hastanede kaldıktan sonra özel bir kliniğe yatırılan Gizem, bu kapalı ortamda, hayal bile edemeyeceği travmalar yaşamış genç bir kadınla ve onunla özel olarak ilgilenen doktor Orhan’la ilişki kurar. Zamanla kendinde unutuşun o sınırsız kilitli kapısını aralayacak gücü bulan Gizem, hatırladıklarıyla kumpaslar, entrikalar ve rastlantılarla örülü, Türkiye’de yaşanan bu karmaşık günleri de içine alan esaslı bir kasırgaya kapılmış gitmekte olduğunu görecektir.

Kördüğüm, hayatının hassas bir evresinde, günümüzün acımasız çarkları arasına sıkışmış genç bir kadının yaşadıklarını çarpıcı bir “geri dönüş” hikâyesiyle anlatıyor. Ayşe Kulin çok sevilen Kanadı Kırık Kuşlar’da olduğu gibi, ülkesinin çalkantıları ile sarsılan ama tutkularına da sorumluluklarına da sahip çıkan genç bir kadının ayakta kalma mücadelesini gözler önüne seriyor.

İyi okumalar dilerim.

**Muzaffer
Özkan**
Ankara

PORTRE

BEDRİ RAHİMİ EYÜBOĞLU

Ressam Şair

1911 yılında Görele’de doğdu. Trabzon lisesinde okurken 1927 yılında okula atanan resim öğretmeni Zeki Kocamemi’in öğrencisi oldu. Onun ve okul müdürünün yönlendirmesiyle 1929’da İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi’ne (şimdi Mimar Sinan Üniversitesi) girdi. Burada Nazmi Ziya ve İbrahim Çallı’nın öğrencisi oldu.

1930’da eğitimini bitirmeden ağabeyi Sabahattin Eyüboğlu’nun yanına Paris’e gitti. Daha sonra kendisi ile evlenerek Eren Eyüboğlu adını alacak olan Rumen asıllı ressam Ernestine Leibovici ile burada tanıştı.

Yurda döndükten sonra 1934 de 30 resim ile D gurubunun sergisine katıldı. İlk kişisel sergisini aynı yıl Bükreş’te açtı.

Bu arada bir süre Çerkeş demiryolu yapımında çevirmenlik yaptı, bir süre de

Tekel Genel Müdürlüğü’nde çalıştı.

1936’da Akademinin diploma yarışında Hamam adlı kompozisyonu ile birinci oldu.

1937’de Cemal Tollu ile birlikte akademi resim bölümü şefi Leopold Levy’nin asistanı oldular.

Bedri Rahmi birçok ressamın katıldığı CHP Kültür Programı dahilinde 1938’de Edirne’ye, 1941’de Çorum’a gitti. Bu dönem resimlerinde köy manzaraları, köy kahveleri, faytonlu yollar, başına iğde dalı takmış gelinler gibi Anadolu’ya özgü görünümeler egemendir.

1940’lardan sonra duvar resimlerine yöneldi. İlk duvar resmini İstanbul Ortaköy de Lido Yüzme Havuzu için yaptı.

1947’de İstanbul’da özel bir atölye ve galeri açtı.

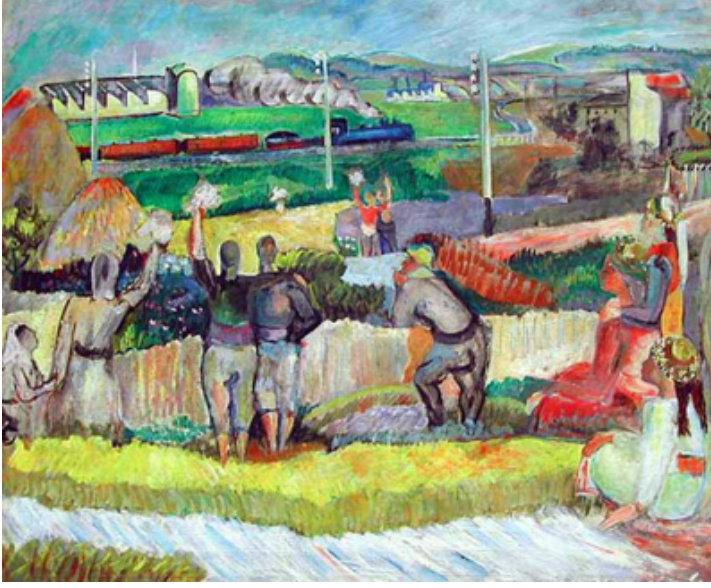
1950’de Ankara’da bütün resimlerini kapsayan bir sergi açtı.

Aynı yıl bir kere daha Paris’e gitti. İnsan Müzesi’nde ilkel kavimlerin sanatını inceledi.

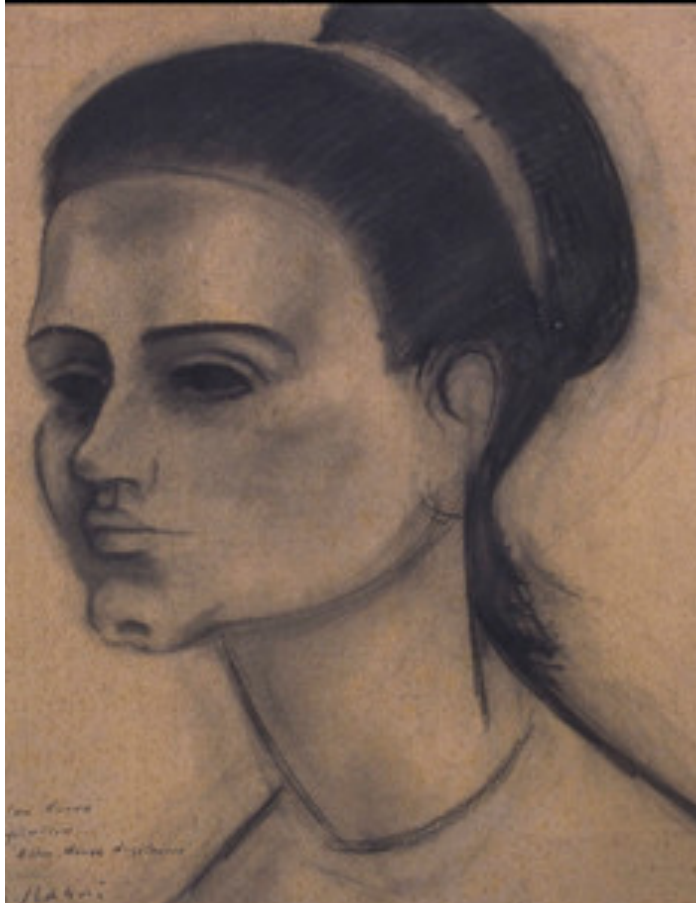
Bedri Rahmi daha lise yıllarında şiir yazmaya başlamıştı. Şiirlerine 1933’den sonra Yeditepe, Ses, Güney İnsanı, İnkılapçı Gençlik ve Varlık dergilerinde yer verilmiştir.

1941’de başlayarak çeşitli şiir kitapları yayınlanmıştır. Halk edebiyatının masal, şiir, deyiş gibi her türüne karşı duyduğu hayranlık şiirlerine yansımıştır. Halk dilinden aldığı öğeleri şiirlerinde kullanmıştır.

Akıcı rahat bir dille kaleme aldığı gezi ve deneme yazılarında ise sürekli gündeminde olarak halk kültürü, halk sanatı konularındaki görüşlerini sergilemiştir.

21 Eylül 1975’de İstanbul’da öldü.

Eserlerinden Bazıları

Şiirleri:

Yaradana Mektuplar 1941

Karadut 1948

Dol Karabakır Dol 1974

Resim:

Paris 1930

Mustafa Eyüboğlu 1933

Salı Pazarı 1938

Nallanan Öküz 1947

Köylü Kadın

Karadut Satıcısı 1954

Ankara’nın Kavakları 1973

Han 1975

Güniz A.
Çolakoğlu
İzmir

YEMEK KÜLTÜRÜ

ADANA İLİMİZİN YEMEK KÜLTÜRÜ

Dünyanın en meşhur yemeklerinden bazıları Adana mutfağından çıkmıştır. Özellikle etin Adana mutfağındaki yeri bir başkadır. Şimdi sizlere Adana mutfak kültüründe yer alan en önemli yemekleri ve Adana'nın yöresel yemeklerini tanıtacağız.

Adana mutfak kültürü, yüzyılların deneyimlerinden süzülerek biçimlenmiş kuşaktan kuşağa aktarılan bir değerdir. Adana mutfak kültürünün şekillenmesinde, Adana'nın tarihi ve kültürel mirasının önemli bir rolü vardır. Adana'ya iç göçler nedeniyle konargöçer, köy, kasaba kültürü ve dış göçler nedeniyle çeşitli illerden kültürler taşınmıştır. Bu olgu da Adana mutfak kültürüne zenginlik ve çeşitlilik kazandırmıştır.

Toroslar ve civarı dağlık coğrafyaya sahiptir. Yakın zamana kadar kapalı toplum yapısına sahip olan bu yörede geleneksel mutfak kültürünün korunduğunu görüyoruz. Adana'da dağ, yayla, ova ve deniz kültürü iç içedir. Bu da Adana mutfağına zenginlik sağlamıştır. Adana'da tarım ve sanayinin gelişmesi ulaşım ve teknolojinin getirdikleri yenilikler geleneksel mutfak kültürünün hızla değişmesine neden olmaktadır.

Değişim ve etkileşim nedeniyle Adana mutfağının bir bölümü unutulmaya yüz tutmuştur. Geleneksel yemeklerin bir bölümü nadiren yapılıyor. Bu yemeklerin yapılışını bilenler yavaş yavaş azalıyor. Yemeklerin bir bölümü de anılarda kaldı. Adana kadınının mutfak konusunda tutucu olması, binlerce yılda oluşan bu kültürün günümüze gelmesini sağlamıştır. Hayvancılık yakın zamana kadar temel geçim kaynağıydı. Tarım, buğday, hububata bağlı ekonomi Adana mutfağının oluşmasında önemli etkindir. Adana'nın Akdeniz Bölgesi'nde olması baklagiller, sebzeler ve meyveler yönünden çok zengin olması Adana mutfağını zenginleştirmiştir.

Adana insanı, çeşitli mutfak kültürleriyle beslenen mutfağını kendi yetenekleriyle öğrendikleri yemeklerin bir sentezini yaparak kendi damak zevkine uygun bir özgün bir Adana mutfağı oluşturmuştur. Adana mutfağına hamur işleri, etli ve sebze yemekleri hâkimdir. Adana mutfağında tat vericilerin önemli bir yeri vardır. Bunlar arasında maydanoz, nane, kırmızı biber, kırmızı pul biber, sumak, karabiber, kimyon, süs biberi, kekik, nar ekşisi soğan, sarımsak vb. sıralanabilir. Göçebe kültürden yerleşik kültüre en son geçen Adana Türkmen ve Yörükleri binlerce yıllık Türk mutfak kültürünü de günümüze kadar koruyup saklayarak taşımışlardır. Onlarda Orta Asya Türk

mutfak kültürünün örneklerini görüyoruz.

Adana mutfağı oldukça zengindir. Adana yöresel yemeklerinde en çok kullanılan malzemeler acı, ekşi, narenciye, deniz ürünleri, zeytinyağı ve yeşilliktir. Ama her şey bir yana et Adana yöresel yemeklerinin vazgeçilmezidir ve bütün yemeklerde et vardır. Yöresel yemeklerde Adana denince akla ilk gelen tabi ki Adana Kebaptır. Ayrıca şalgam suyu ve meyan kökü de Adana'nın en ünlü yöresel lezzetlerindendir.

Bol miktarda kullanılan diğer malzemeler ise un, bulgur, süt, yoğurt, peynir ve çökelektir. Çorbalar, sebze yemekleri ve tatlılarda Adana'nın vazgeçilmez menüleri arasındadır. Çorbalardan hamur çorbası, yüzük çorbası ve düğün çorbası, sebze yemeklerinden süllüm, mercimekli ıspanak başı ve kabak çintmesi, bulgur yemeklerinden ekşili topalak, sarımsaklı köfte, içli köfte ve sakatat dolması, tatlılardan ise karakuş tatlısı, taş kadayıfı ve halka tatlısı yöreye ait lezzetlerdendir.

BİCİ BİCİ (KARSAMBAÇ)

Bici bici muhallebisi, yaz dönemlerinde yenilen, Adana iline özgü bir tür tatlı. Halk arasında kısaca bici bici adıyla anılır. En bilinen şekliyle rendelenmiş buz, pişmiş nişasta, pudra şekeri ve şerbetten oluşur. Bici bici geçmişte neredeyse tamamen seyyar satıcılarda satılan bir ürün olmasına rağmen son yıllarda restoranlarda ve kafelerde de tatlı olarak sunulmaktadır. Bursa ve Adana'da sıkça tüketilen tatlı, son yıllarda Akdeniz Bölgesi'ndeki illerde de yaygınlaşmıştır. Adana ve civarında ise lüks kafeteryalarda yer almaktadır.

ŞIRDAN

Görüntüsüne aldanmayın Adanalılar bilir harika bir lezzeti vardır ama ustasından yersen. Yenirken üzerine tuzlu kimyon ve pul biber serpilir. Şırdancılık Adana'da neredeyse başlı başına bir sektördür. Yaz veya kış fark etmez, her köşe başında bir şırdancı mutlaka vardır. Şırdan, Adana'da, "Adana kebab" ve "şalgam" kadar yaygın olan bir yiyecek olmasına rağmen Adana dışında pek bilinmeyen bir yiyecektir.

ŞALGAM

Şalgam suyu veya kısaca şalgam, turpgiller ailesine ait bir bitki olan şalgam ile yapılan, Çukurova'ya özgü bir içecektir. Anavatanı Adana olan şalgam Adana ve Osmaniye başta olmak üzere birçok güney ilinde yaygın olarak tüketilir. Kırmızı renkli, bulanık görünümlü ve ekşimsidir. Acılı ve acısız çeşitleri mevcuttur. Şalgam suyu Adana'da sadece şalgam diye söylenmekte olup kebab yemekleri birlikteliğinde vazgeçilmez bir içecektir. Adana ve Osmaniye'de özellikle dört mevsim sokak satıcıları tarafından satılmaktadır. Adana'da, yöreye has içeceklerdendir. Şalgamla beraber siyah havuç ikram edilir. Bu siyah

havuç, şalgamla verildiği takdirde "tane" olarak adlandırılır. Şalgam genellikle kebab çeşitleri ile birlikte tüketilir. Adana Kebab'ın yanında, Adanalılar tarafından yaygın olarak içilen bir içecektir.

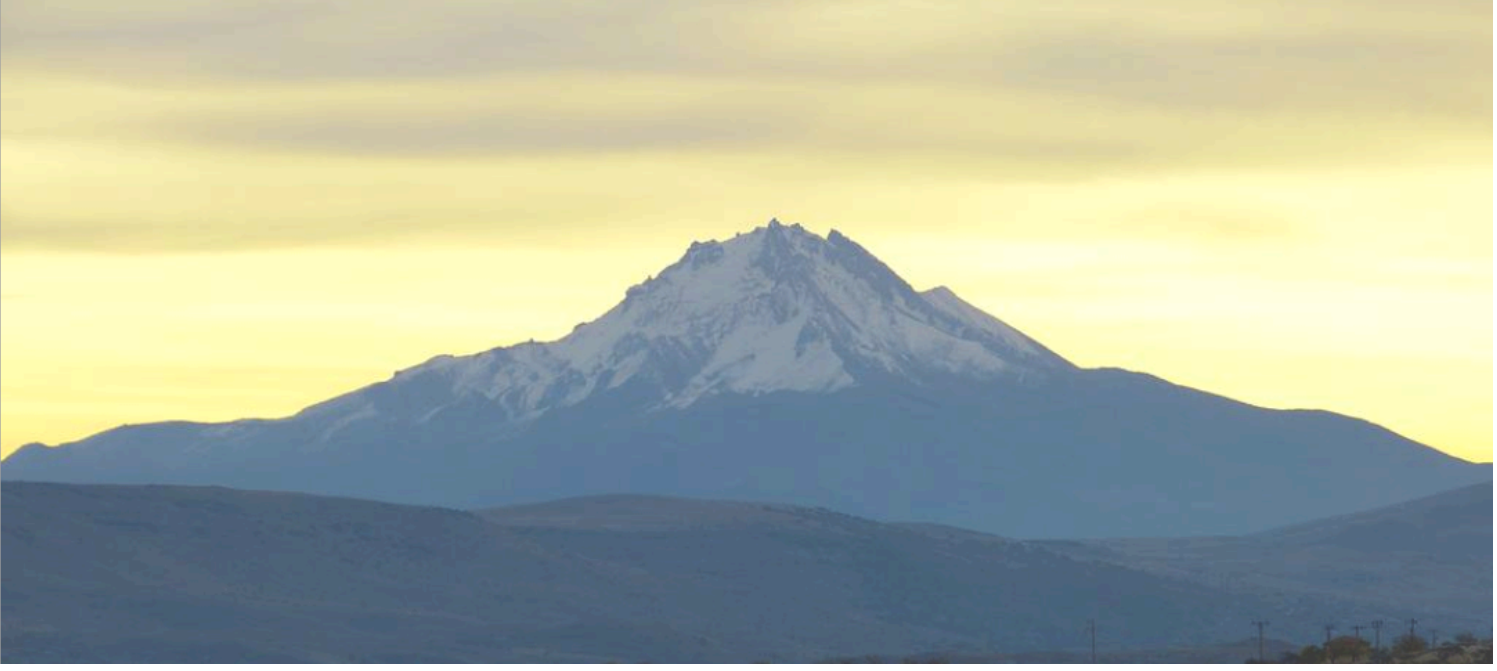
ADANA'NIN VAZGEÇİLMEZ LEZZETİ ADANA KEBAP

Adana Kebabı, Adana'ya özgü, "zırh" adı verilen, satıra benzer bir bıçak ile elde kıyılan parça etten yapılan bir kebab çeşididir. Adana Kebabını diğer kebaplardan ayıran en belirgin özellik kullanılan et. Et, doğal ortamda ve kendine has bir flora'ya sahip bölge yaylalarında yetiştirilmiş erkek koyunlardan elde edilmiş olmalıdır. Üretim tekniği ve ustalık da ürüne önemli ölçüde farklılık katar. Karışım hazırlanırken kullanılan malzemeler biber salçası, kırmızı pul biber, kuyruk yağıdır. Adana Kebabının servisi, tamamlayıcı unsurlar olan yeşillik, sumaklı soğan salatası ve salatayla yapılmalıdır. Dana eti ile kesinlikle yapılmaz. Sadece kuzu eti, kuzu kuyruk yağı, pul biber ve tuz ile yapılır. Mevsiminde ise pul biber elde edilen ve yörede kök biber denilen kırmızı biber, taze olarak minik küpler halinde doğranıp eklenir. Bunların dışında hiçbir baharat konulmaz. Adana dışında pilav ile yapılan servisler, Adanalılar tarafından makbul karşılanmaz.

Emel Üstündağ
İstanbul

YER/MEKAN

ERCİYES DAĞI

Üşüdüğümüz şu soğuk günlerde gelin hep birlikte içimizi ısıtacak bir şeyler yapalım.

Pek çok efsaneye, masallara konu olmuş, doruklarında yazın en sıcak günlerinde bile kar eksik olmadığı için "başı duvaklı gelin" diye anılan; Ülkemizin 5. yüksek dağı Erciyes'e dağına çıkalım.

Bulutları delen zirvesi, başından eksik olmayan karı, izleyen hemen hemen her insanı büyüleyen heybetli görüntüsü ile Kayserinin sembolü olan bu dağ 3.917 metre yüksekliğinde sönmüş volkanik bir dağdır. Püskürttüğü lavlar sonucunda Peri bacaları oluşmuştur.

Kayseri'ye 25 km uzaklıkta olan ve uzaktan baktığınızda bir küçük tepeciği andıran bu dağ sizi yanıltmasın. Siz yaklaştıkça Erciyes büyür, Erciyes büyüdükçe siz küçülürsünüz adeta. Büyüsüne kapılmamak elde değil.

Erciyes bir dağcılık merkezi olmasına rağmen Türkiye'nin en önemli kış turizmi merkezlerinden biridir.

Baharda dağcıların tırmanış için tercih ettiği Erciyes, kışın kayakçıların gözde

mekanlarındandır.

Türkiye'nin gelişen kayak merkezlerinden olan Erciyes'in 2150 metre yüksekliğinde kış sporları merkezleri bulunmaktadır. Kayak mevsimi 1 Kasım - 1 Mayıs arasında açıktır. Dünyanın dört bir yanından profesyonel ve acemi kayakçılar tarafından ziyaret edilmektedir.

Dağa çıkmak için pek çok teleferik ve 1250 kişi kapasiteli telesiyej ve 1500 metrelik teleski bulunmaktadır.

Ben teleferik ile yukarı çıkmayı tercih ettim. yol boyunca göz kamaştıran beyazlıktaki manzarayı izlerken, masalcı teyze Zelha'dan dinlediğim Kerem ile Aslı ve okuduğum efsaneler aklıma geldi.

Siz de bir gün Erciyes'e çıkacak olursanız eğer, mutlaka bir göz atın derim. Etrafa bakışınız daha başka olacaktır. Ak Gelin, Ciş Hatun ve Kerem ile Aslı sayabildiklerim arasındadır.

Bu efsanelerden en çok etkilendiğim Ak Gelin efsanesidir. Yörede Ağ Gelin olarak bilinir. Bir göz atarsanız Erciyes dağı gözünüzde çok

farklı görünecektir eminim...

Günü birlik gideceğiniz gibi, gece kalabileceğiniz büyüklü küçüklü oteller bulunmaktadır.

Benim gibi kaymayı beceremiyorsanız eğer, Tekir yaylasına inip, kızakla kayabilir ve mangalda sucuk yiyerek karın keyfini çıkarabilirsiniz. Dağın eteklerinde bulunan Tekir yaylası, yazın sıcağdan kaçanlar için piknik alanı, kışın kayak ve kızakla kaymak isteyenlerin gözde mekanıdır.

Burada kesinlikle tatmadan geçmemeniz gereken özel Tekir tatlısını mutlaka denemelisiniz. Hele ki bütün gün kaymış, yorulmuş ve enerji harcamış iseniz size çok iyi gelecektir. Tatlı sevmeyen biri olarak, iki tane halkayı 5 dakika içerisinde nasıl tükettiğime hala şaşarım...olsa da yesek!..

Buralara kadar gelmişken gezip görmek isteyeceğiniz birkaç yer daha eklemek isterim.

251 adet kuş türü bulunan bir kuş cenneti olan Sultan Sazlığı, İç Anadolu'nun en büyük höyüklerinden biri olan Kültepe, Bünyan yakınlarında bulunan Kayabaşı mağarası, erken döneme ait tarihi pek çok kilise ve tabi ki Soğanlı Vadisi ve Gesi Bağları.

Haydi dilimizde bir türkü ile ayrılalım buralardan.

Gesi bağlarında dolanıyorum

Yitirdim yarimi aman aranıyorum

Bir çift selamına güveniyorum

.....

Atma garip anam atma şu dağların ardına

Kimseler yanmasın anam yansın derdime...

Başka bir gezide sağlık ve güzellikle sizlerle birlikte olmak dileği ile,

Sevgiyle kalın...

Yasemin Bayındır

İstanbul

SİNEMA

ÇAĞAN IRMAK

Türk film ve dizi yönetmeni, senaryo yazarı...

4 Nisan 1970'de İzmir'de doğdu. Çocukluğu Seferihisar'da geçti. Ege Üniversitesi Radyo ve TV bölümünü bitirdi. Öğrenci iken çektiği Masal ve Kurban adlı kısa filmlerle Sedat Simavi Ödülü'nü kazandı. 1992'de mezun olduktan sonra uzun metrajlı filmlerde çalışmaya başladı. Başarılı yönetmenlerle birlikte hızla yükseldi.

Bana Old And Wise'ı Çal (1998) adlı kısa filmi çok beğenildi ve İFSAK kısa film yarışmasında birincilik kazandı. Ardından Günaydın İstanbul Kardeş (1999) ve Şaşıfelek Çıkmazı (2001) adlı TV dizilerinin yönetmenliğini üstlendi. Kısa zamanda popüler oldu.

Asmalı Konak (2002) adlı televizyon dizisi

ile tüm Türkiye'ye adını duyurdu. Ardından, seksenli yılların karışık, gergin ve politik halini, iki binli yıllardaki bir sonraki kuşakla iç içe anlatan Çemberimde Gül Oya (2004) dizisini yazdı ve yönetti. Bu dizi de ses getirdi. Daha sonra sevilen dram-komedi dizisi Yol Arkadaşım'ı (2008) yönetti.

Yönetmenliğini yaptığı uzun metrajlı filmleri Çilekli Pasta (2000), Bana Şans Dile (2001), Mustafa Hakkında Her şey (2004), Babam ve Oğlum (2005, SİYAD En İyi Yönetmen, En İyi Film, En İyi Senaryo ödülleri), Ulak (2007), Issız Adam (2008), Karanlıktakiler (2009), Prensesin Uykusu (2010), Dedemin İnsanları (2011), Tamam mıyız? (2013), Unutursam Fısılda (2014), Nadide Hayat (2015), Benim Adım Feridun (2016).

Çektiği filmlerin senaryo yazarlığını da yapmaktadır. Birçok projesinde aynı oyunculara yer vermiştir.

Henüz kariyeri devam etmekte olan Çağan Irmak, şimdiden Türkiye'nin gelmiş geçmiş en iyi yönetmenlerinden biri olarak kabul edilmektedir.

Filmlerinden Unutulmaz Replikler

“Baba! Yüreğim yangın yeri gibi biliyor musun?” (Babam ve Oğlum)

“Hayat geç kalmayı affetmiyor.” (İssız Adam)

“Geçmiş, sen nasıl hatırlamak istersen öyledir bazen.” (Mustafa Hakkında Her Şey)

“Hayat, deneyimleyip yaşadıklarımızdır.” (Nadide Hayat)

“Hayat bir şarkıdır; bazen iki kişinin

Filmlerinden Unutulmaz Replikler

“Baba! Yüreğim yangın yeri gibi biliyor musun?” (Babam ve Oğlum)

“Hayat geç kalmayı affetmiyor.” (İssız Adam)

“Geçmiş, sen nasıl hatırlamak istersen öyledir bazen.” (Mustafa Hakkında Her Şey)

“Hayat, deneyimleyip yaşadıklarımızdır.” (Nadide Hayat)

“Hayat bir şarkıdır; bazen iki kişinin bestesi, bazen de yalnız mırıldanılan bir melodi...” (Unutursam Fısılda)

“Bilirsin, noktayı koymak ne kadar zor olsa da, tamamlanmış cümleler eksik kalmışlara göre daha az acı verir.” (Dedemin İnsanları)

Çağan Irmak Sözleri

“Kaybedenlerin hikayelerini çekmek daha çekici geliyor.”

“Dizilerde izleyiciye işkence yapılıyor.”

“Sanatçılar, sanatçı kibrinden vaz geçmelidir.”

“Sanatçı muhalif olmak zorundadır.”

“Olabildiğinizce ahlaklı ve dürüst olmalısınız.”

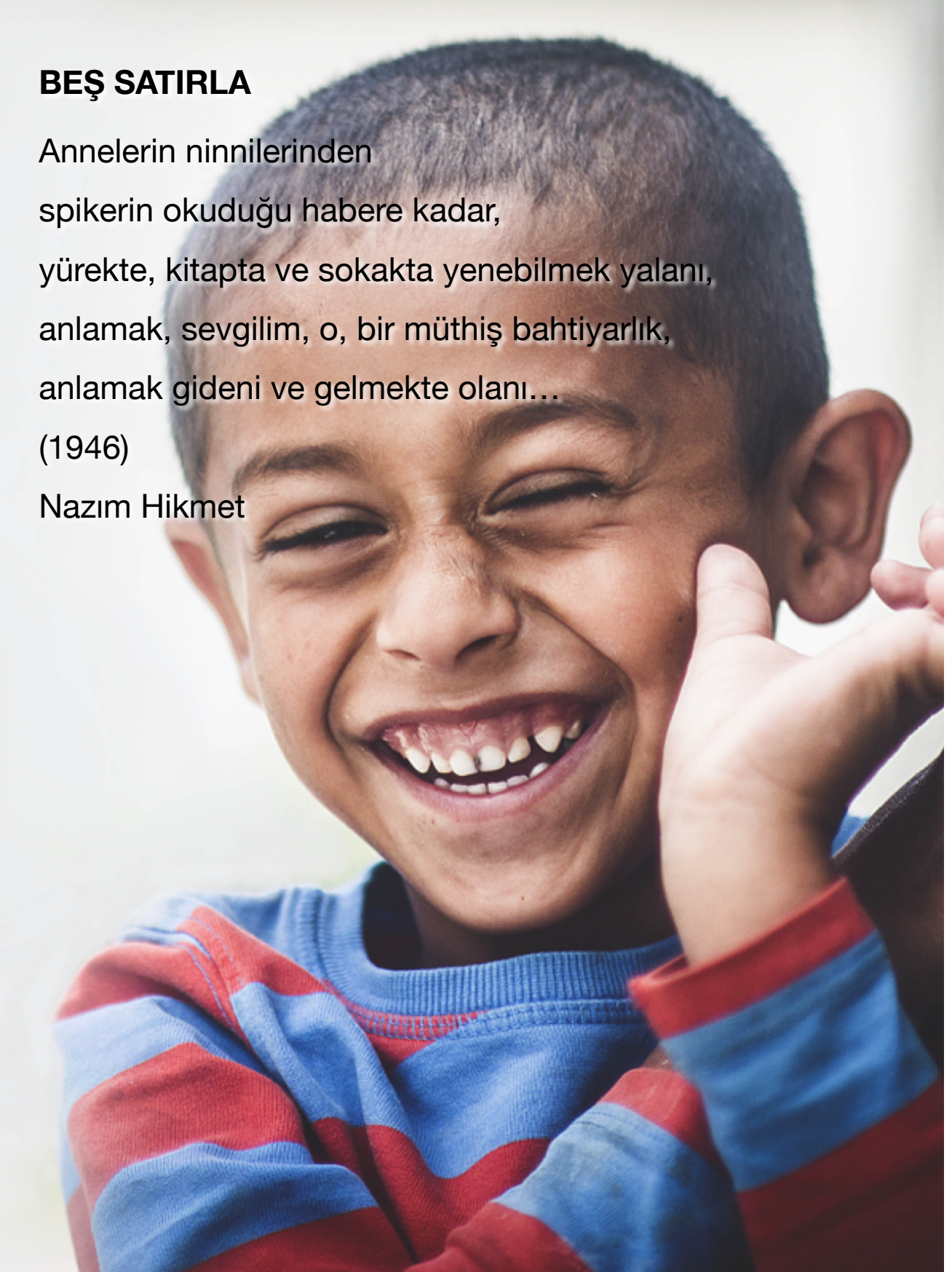
Gürcan
Köftecioglu
İstanbul

BEŞ SATIRLA

Annelerin ninnilerinden
spikerin okuduđu habere kadar,
yürekte, kitapta ve sokakta yenebilmek yalanı,
anlamak, sevgilim, o, bir müthiş bahtiyarlık,
anlamak gideni ve gelmekte olanı...

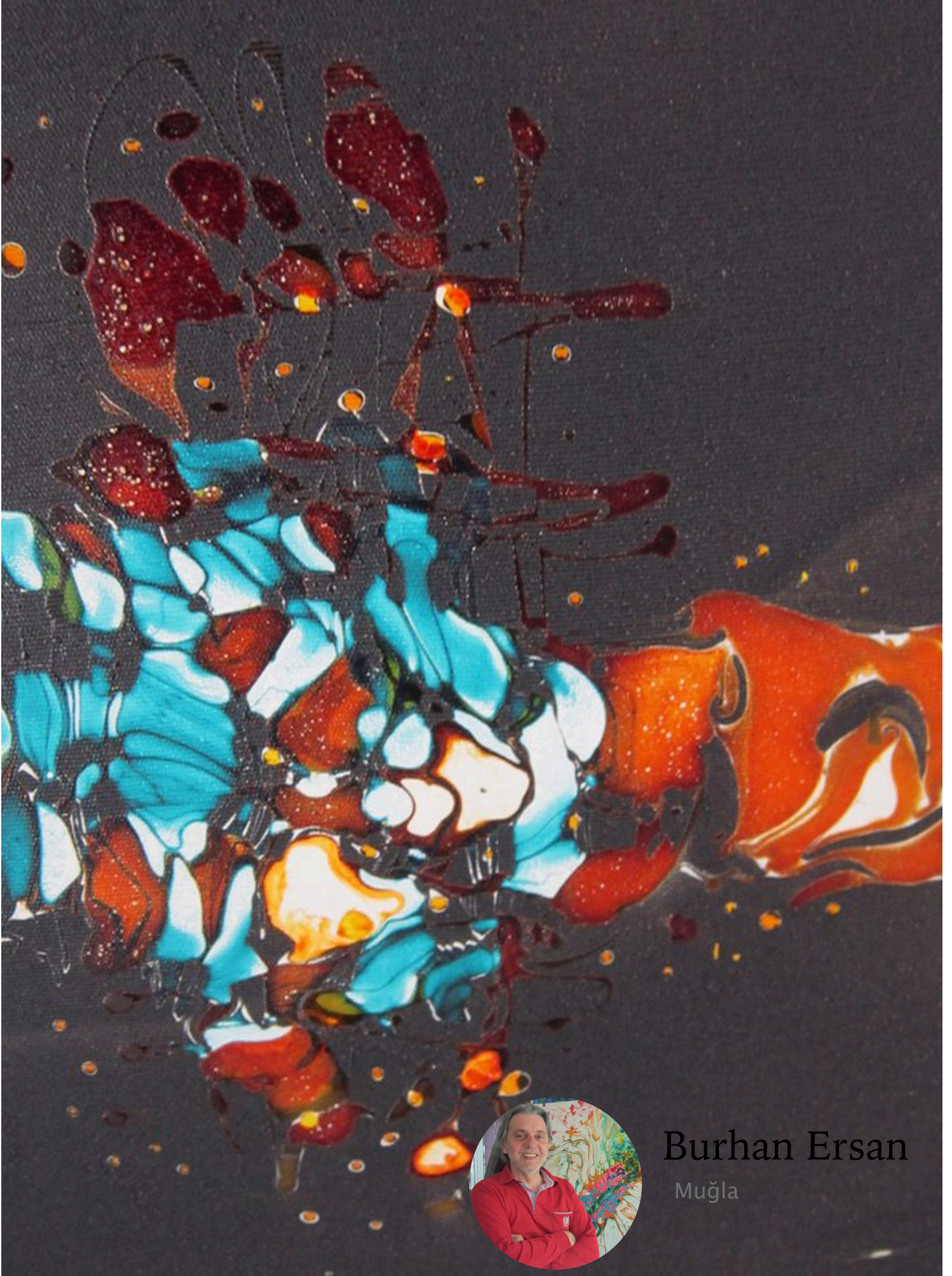
(1946)

Nazım Hikmet

SANAT

RENG-İ SU

Burhan Ersan

Muğla

EBRU

Emel Üstündağ
İstanbul

FOTOĞRAF

Asuman Gündüz
Almanya

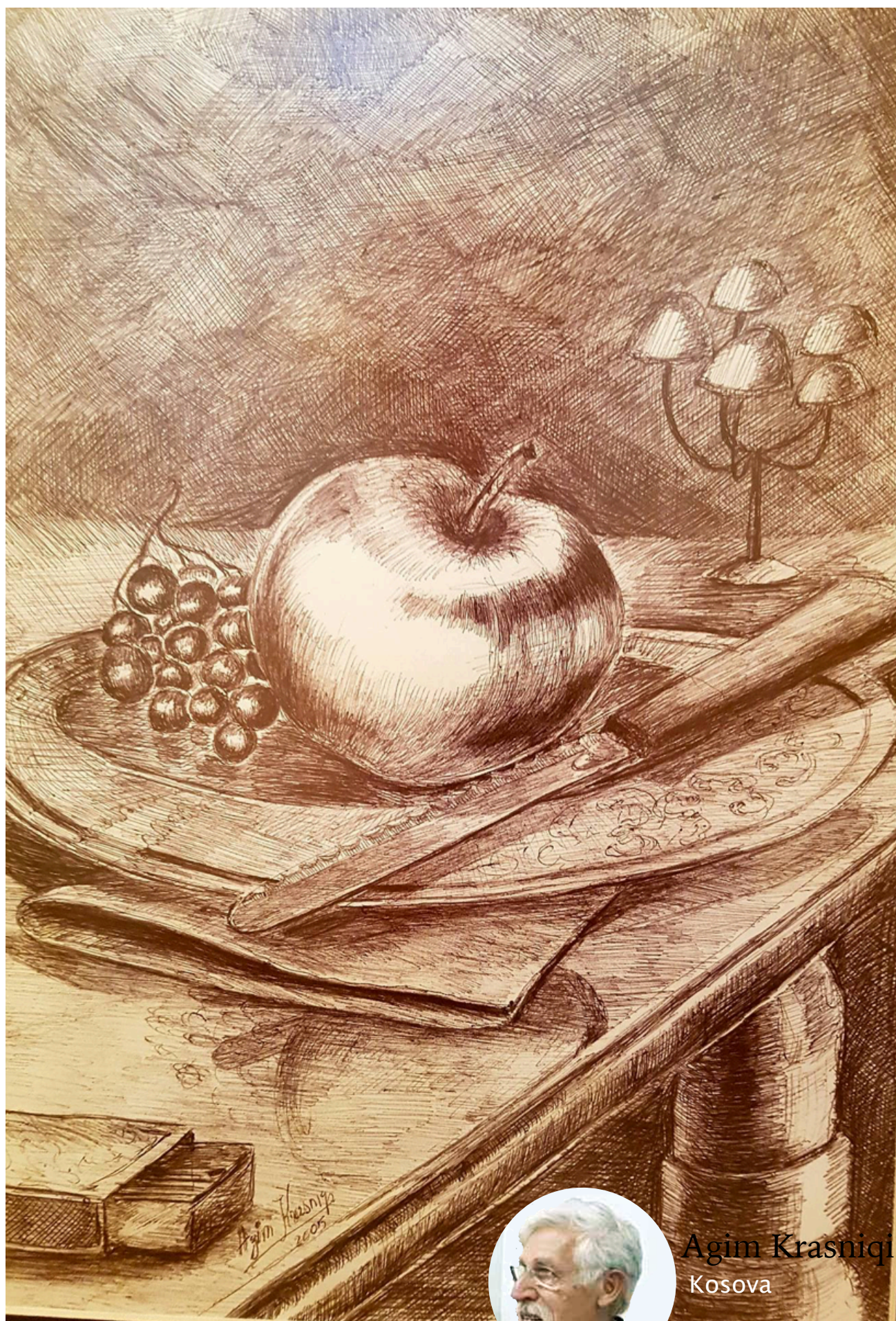
Bardhyl Spahiu
Kosova

Arjeta Miftari
Kosova

RESİM

Agim Krasniqi
Kosova

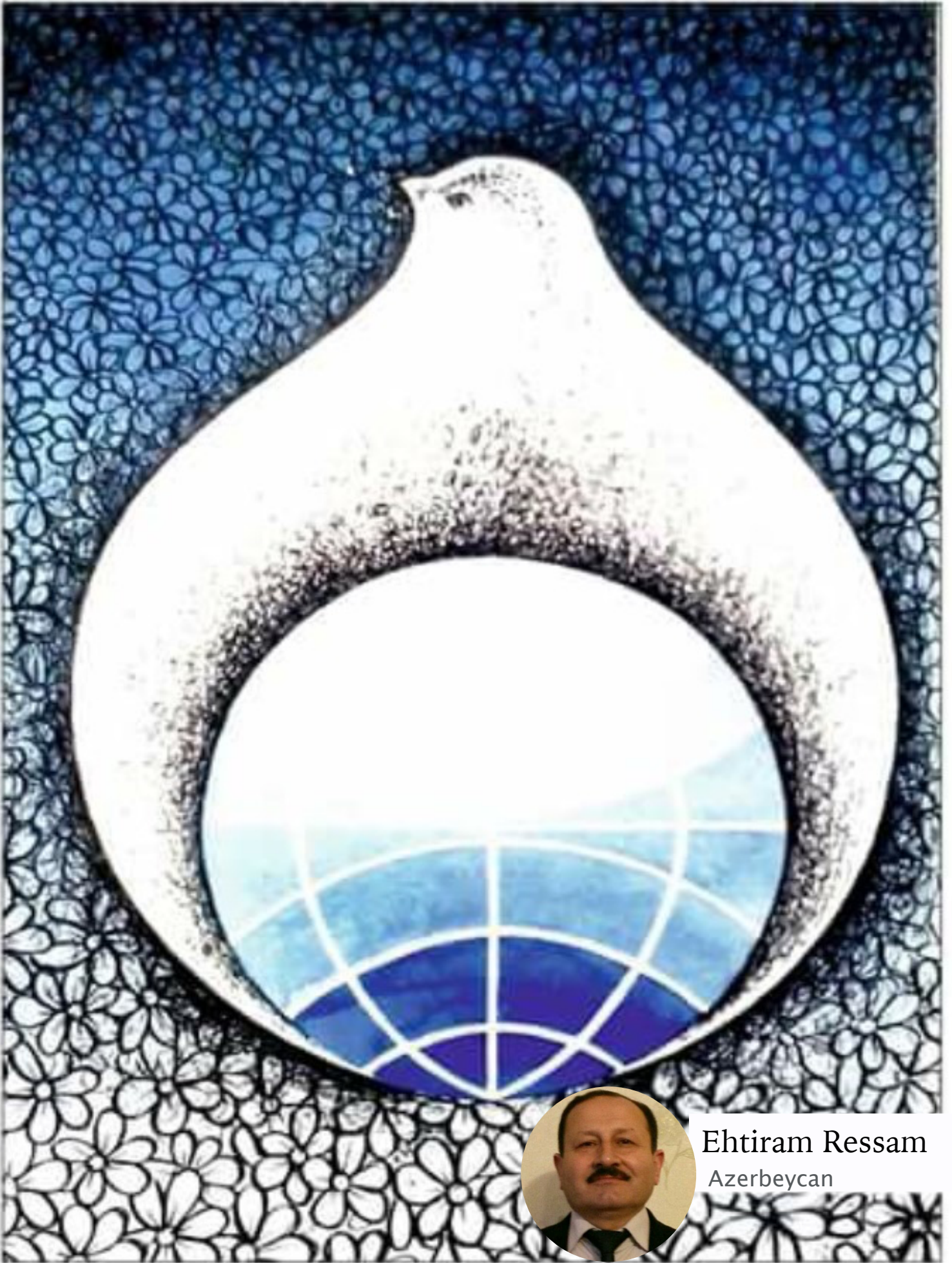

Aneta Hasani
Kosova

Arjeta Miftari
Kosova

31.12.2013
[Signature]

Ehtiram Ressam
Azerbeycan

Emel Üstündağ
İstanbul

Güniz Küçükoglu
İzmir

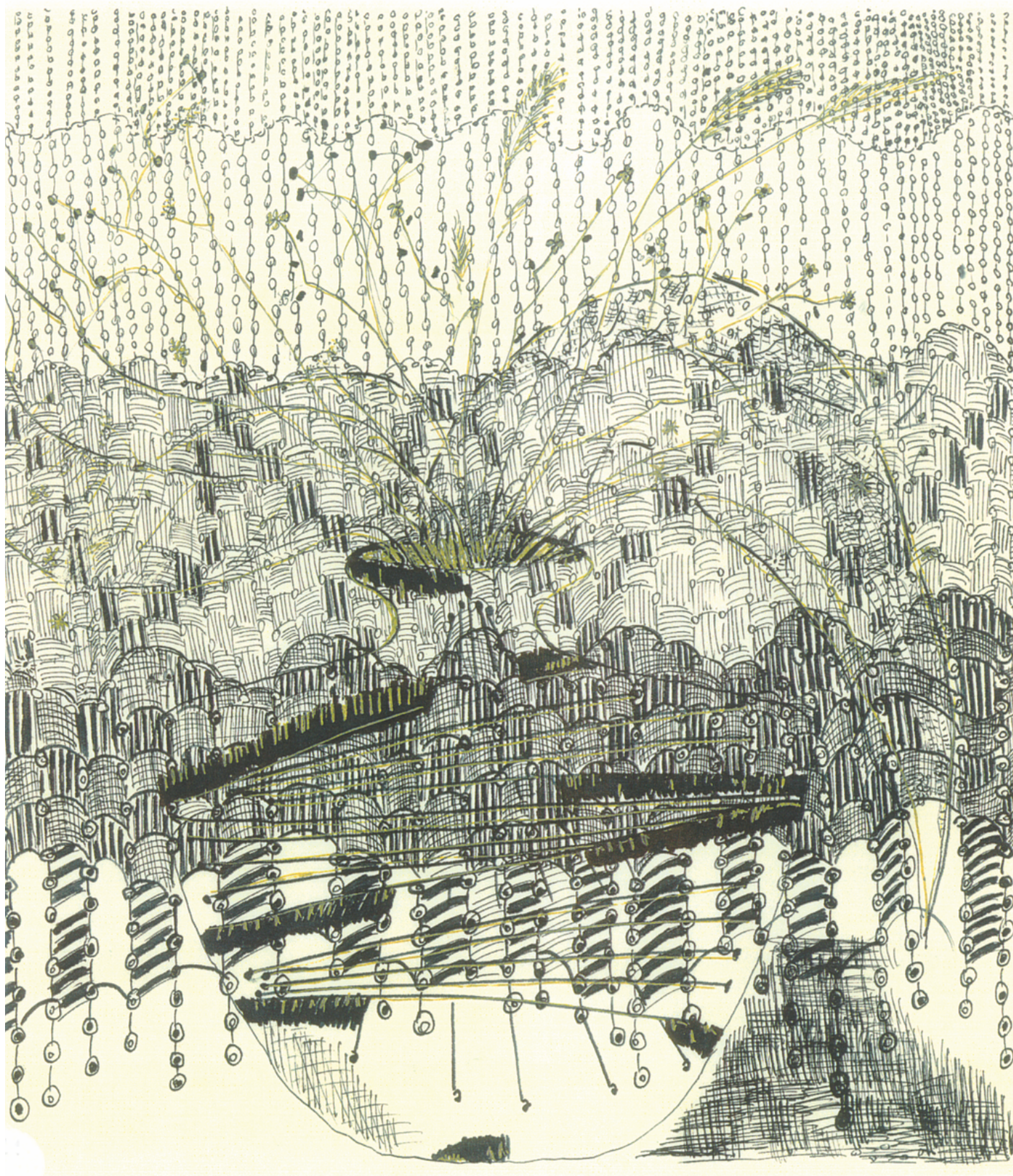

Hülya Bozkurt
İzmir

Hülya Özveren
İstanbul

Khatira Hasanzada
Azerbaijan

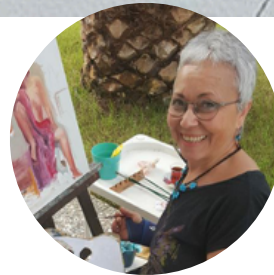

Luc Descheemaekere
Belçika

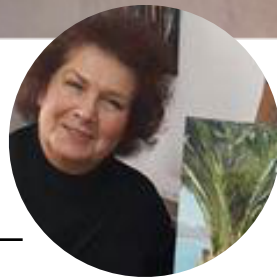
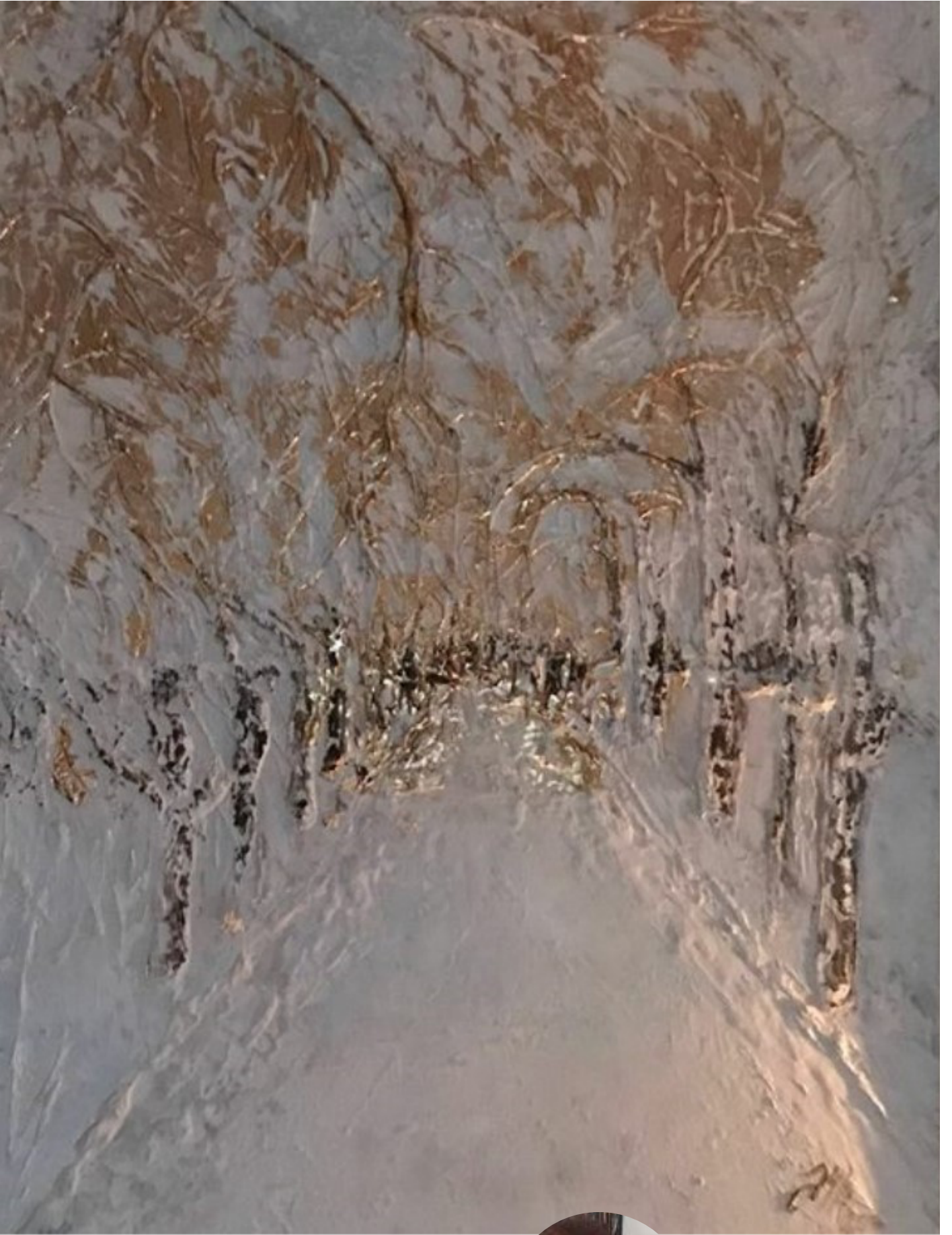

Lala Sardarli
Azerbaycan

Nilgun Altan
Ankara

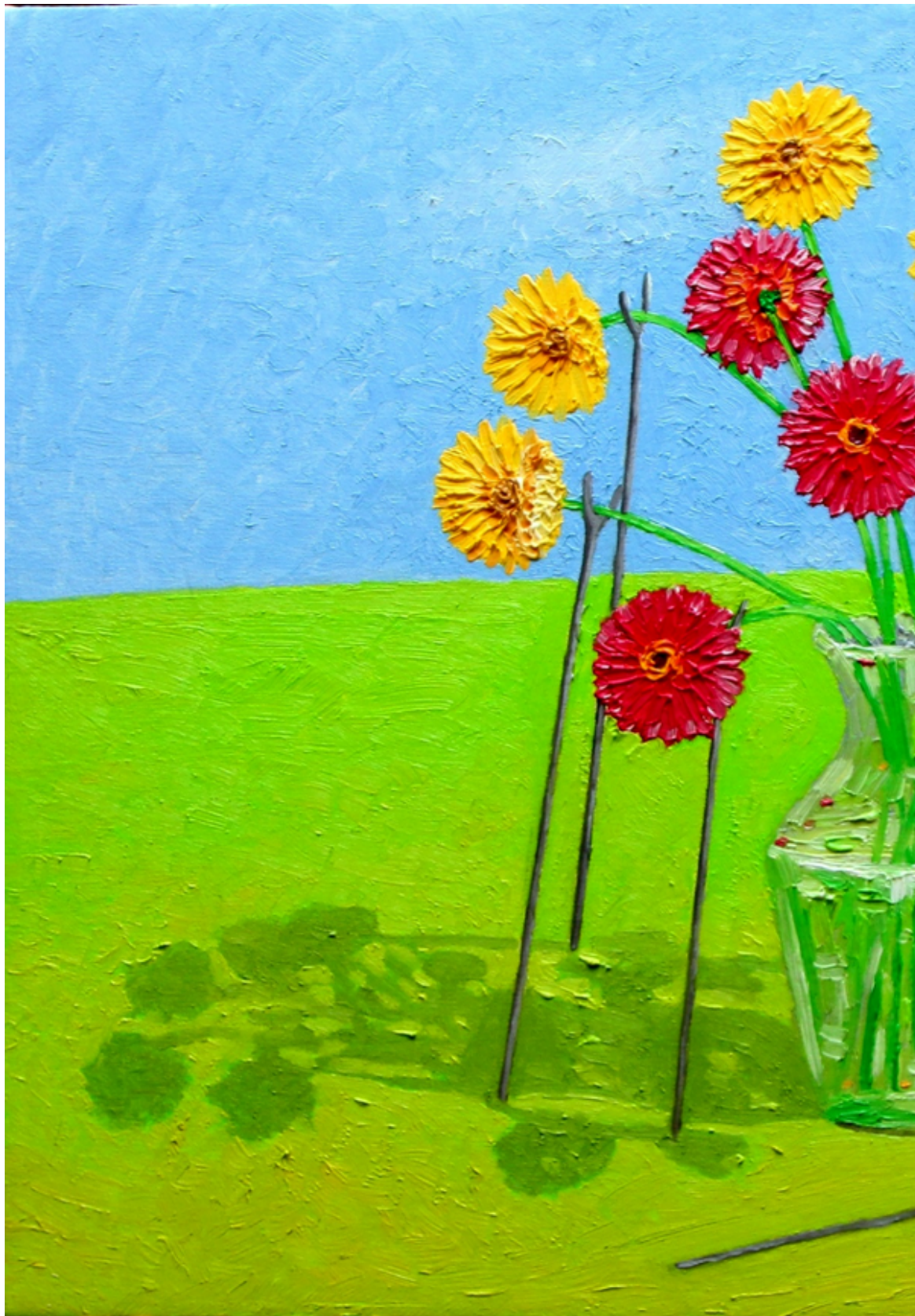
Özen Araser
İzmir

Selma Top
İzmir

Tanya Doncova
İstanbul

Soltan Soltani
Azerbaycan

KARİKATÜR

Agim Krasniqi
Kosova

Aşkın Ayrancıoğlu
Sinop

Cival Einstein
Brezilya

Darko Drljevic
Karadağ

2019

فوزي
fawzy

Fawzy Morsy
MISIR

İbrahim Badusha
Hindistan

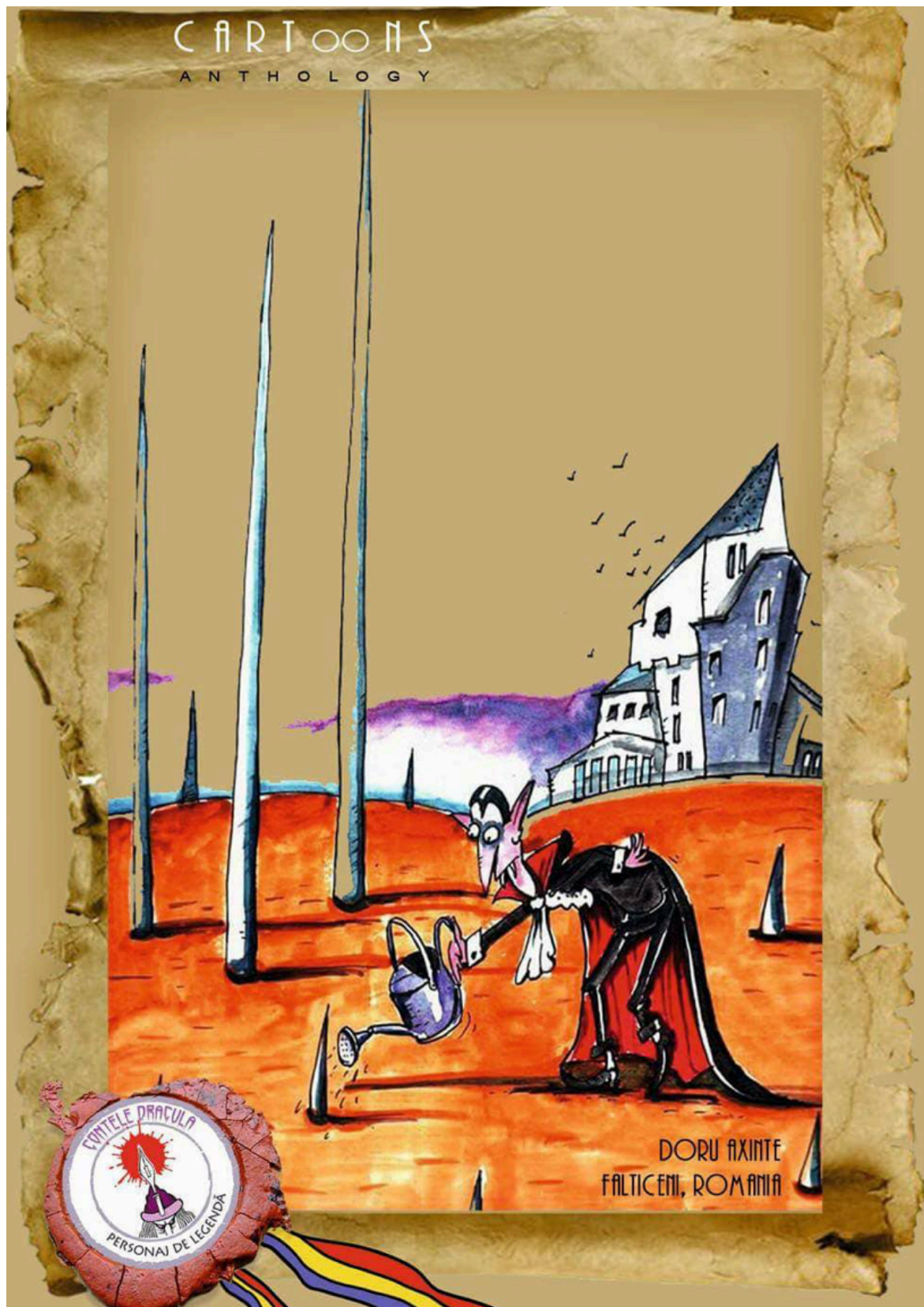

Jitet Koestana
Endonezya

J. Bosco Azevedo

Brezilya

Latzco Radu

Fransa

Luis Eduardo Leon
Kolombiya

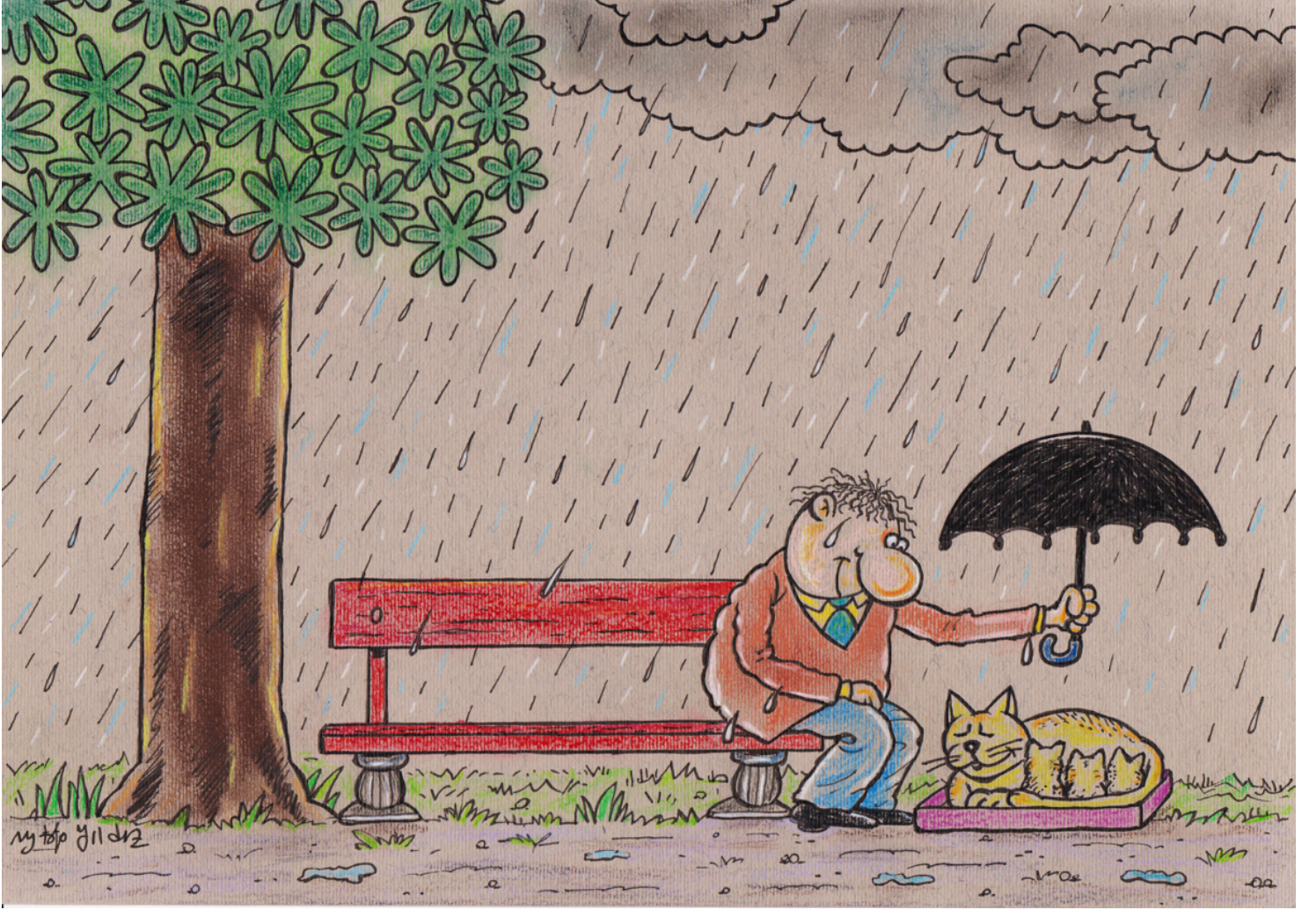
Mary Zins

ABD

Mehmet Saim Bilge

Ankara

Mustafa Yıldız

İzmir

Samira Saied

Mısır

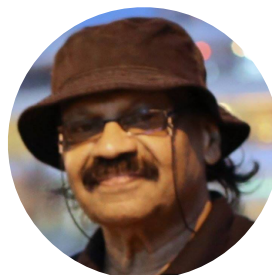

Seyran Caferli
Azerbaijan

MOULTING GLOBE!

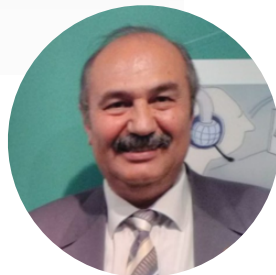
HAPPY NEW YEAR!

Tvg Menon

Hindistan

Uğur Pamuk

Ankara

AYIN DOSTU

1957 yılında Gerede’de doğdu. İlk ve ortaokulu Gerede’de okudu. 1974 yılında Kuleli Askeri Lisesi’nden, 1978 yılında da Kara Harp Okulundan Piyade Teğmeni olarak mezun oldu. Yurdun çeşitli yerlerinde sırasıyla Takım, Bölük ve Tabur Komutanlığı yaptı. 2009 yılında TSK dan Kıdemli Albay rütbesiyle emekli oldu.

Daha okumayı çözmeden çizmeye başlayan Bilge, aktif olarak karikatürü çizmeye ise emekli olduktan sonra başlamıştır. Karikatürleri yurt içinde ve dışında çeşitli

gazete, dergi ve albümlerde yayınlamakta ve ulusal ve uluslararası sergilerde yer almaktadır.

2014 yılında Küresel Karikatür Kulübü’nü kurmuştur ve Küresel online Küresel TV’de 4 yıldır yurt içinden ve dışından birçok ünlü karikatür sanatçısının da konuk olarak katıldığı haftalık karikatür programı yapmaktadır. Bugüne kadar 5 kıtadan 20 ülkeden 50’nin üzerinde sanatçı konuk edilmiş olup edilmeye de devam etmektedir.

Ayrıca TRT Diyanet TV’de “Hattı Mizah” karikatür programı yapmaktadır. Karikatürcüler Derneği’nin de üyesi olan ve birçok ödülün de sahibi Mehmet Saim Bilge evli ve iki çocuk babasıdır.

FRIEND OF THE MONTH

He was born in 1957 in Gerede. He studied at the primary and secondary school in Gerede. He graduated from Kuleli Military High School in 1974 and from the Military Academy in 1978 as Infantry Lieutenant. He worked as the Command, Division and Battalion Command in

various places of the country. In 2009, he retired from the Turkish Armed Forces with the rank of Senior Colonel.

He started to draw before learning to read. Bilge started to active caricature drawing after retirement. His cartoons are published in various newspapers, magazines and albums both inside and

outside the country, and are placed in national and international exhibitions.

He founded the Global Cartoon Club in 2014. He has been organizing a weekly cartoon program for 4 years in “Küresel” (Global) online “Küresel TV”, where many famous cartoon artists from both inside and outside the country are also guests. More than 50 artists from 20 countries and 5 continents have been visited and are still being held.

He also carries out cartoon program "Hattı Mizah" (Humor Line) in TRT Religious TV. Mehmet Saim Bilge, who is also a member of the Cartoonists Association and has many awards, is married and father of two children.

